

emeğin birliği

1 NISAN
1978
500 Kuruş

16

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

GENÇLİK, ÖZELLİKLEDE İŞÇİ GENÇLİK MÜCADELENİN SONUCUNU BELİRLEYECEKTİR LENİN

GENÇ LENİNCİLER,
BİZİM UMUDUMUZDUR,
BÜTÜN YAŞLI BOLŞEVİKLERİN
UMUDUDUR. DÜNYA PROLETAR
YA DEVRİNİNİN DEVAM ETTİR-
MEK VE ZAFERLE SONUÇ-
LANDIRMAK ONLARIN
GÖREVIDİR
DİMİTROV

... EMEKÇİ GENÇLİĞİ
BURJUVAZİNİN VE
FAŞİZMİN ELİNE
VERMEYELİM!
BU GENÇLİK
BİZİNLE BE-
RABER OL-
MALI VE
MÜCADELEDE
BİRLİK
HALİNDE
BULUNMA-
LIDIR. DA-
VAMIZ,
DÜNYA
DEVİRİM
DAVASI,
ANCAK BU
SURETLE
ZAFERE
ULAŞABİLİR
DİMİTROV

qelb

GENÇ emekçiler birliği

KURULDU

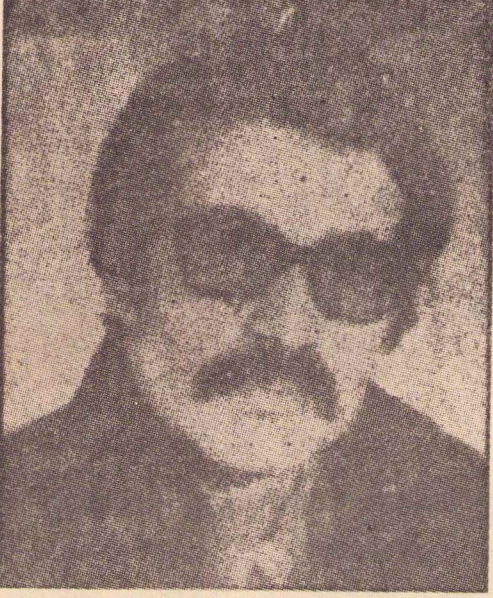
YAŞASIN
İŞÇİLERİN
YOKSUL
KÖYLÜLERİN
GENÇLİĞİN
DEVİRİNCİ
MÜCADELE
BİRLİĞİ

GENÇ EMEK-
ÇİLER BİRLİĞİ
İŞÇİ, YOKSUL
KÖYLÜ, ÖĞRENCİ
EMEKÇİ GENÇLİĞİN
İN ÖRGÜTÜDÜR.

GENEL OLARAK
GENÇLİĞİN ÖZEL
OLARAK KOMÜNİST GENÇ-
LİK BİRLİĞİNİN VE TÜM
DİĞER ÖRGÜTLERİN GÖREVİ TEK
BİR KELİMEDE ÖZETLENEBİLİR: ÖĞRENMEK.
LENİN

EMEKSİLERİN VERMİŞ
OLDUKLARI SINIF MÜ-
CADELESİNİN BAŞARIYA
ULAŞMASININ, GENÇLİK HA-
REKETİNİN DOĞRU, BAŞARILI BİR
BİÇİMDE GELİŞMESİNE, KİTLELER
ARASINDA YAYILMASINA BAĞLI BUL-
UNDUĞUNU BÜTÜNÜYLE ANLAMAK
GEREKİR.

HASAN AYDIN'lar ÖLMEZ!

Günler Ağır
Günler ölüm haberleriyle geliyor...
Bir devrimci arkadaşımız daha düştü!..
Burjuvazi bir devrimci arkadaşımızı daha katlettirdi.

Eli kanlı faşist köpekler Antep'te devrimci Avukat HASAN AYDIN kardeşimizi 9 Mart günü pusuya düşürüp otomatik silâhlarla kurşun yağmuruna tutarak ağır yaraladılar. Aldığı kurşun yaralarıyla komaya giren kardeşimiz kaldırıldığı Adana Tıp Fakültesinde 10 MART günü öldü.

Yaşamı boyunca dürüst, güvenilir devrimci kişiliğiyle tüm devrimcilerin haklı sempatisini kazanan HASAN AYDIN kardeşimiz Antep'te mesleği Avukatlıkla örnek bir mücadele göstererek tüm devrimcilerin mahkemelerine koşmuş, işten atılan, iş kazası geçiren vb. haksızlıklara uğrayan işçilerin hiç bir ücret almaksızın davalarına girmiş, gazetemizin ve İPLİK-İŞ sendikasının avukatlığını da ya-

pan arkadaşımız burada yazmakla bitmeyecek kadar çalışmalar yapmıştır. Avukatlık mesleğinde gösterdiği devrimci uğraşın yanı sıra anti-faşist, anti-kapitalist, anti-empyralist tüm kitle gösterilerinde yerini almış mitinglerde, gösterilerde kitleleri aydınlatabilmek için konuşmalar yapmıştır. Burjuvazinin her türlü baskısına rağmen mücadeleye yılmadan devam eden arkadaşımız, faşistlerin ölüm tehditlerine aldırış etmeden kararlılıkla inandığı doğrultuda son nefesine dek mücadelesini sürdürmüştür.

HASAN AYDIN arkadaşımızın katledilmesi, işlenen bu cinayet burjuvazinin ne ilk ne de son cinayettir!.. Her geçen gün iktidarını kaybetme korkusuyla azgınlaşan burjuvazinin yurdun dört bir yanında işlediği cinayetlerden sadece birisidir. Faşist köpeklerin HASAN AYDIN'LARI boy hedefi haline getirerek katletmeleri prole-

(Devamı 15. Sayfada)

KIZILDERE 1972

30 Mart 1972 günü 10 yiğit savaşçı MAHİR ÇAYAN, KAZIM SİNAN ÖZÜDOĞRU, ÖMER AYNA, CİHAN ALPTEKİN, HÜDAİ ARIKAN, NİHAT YILMAZ, SAFFET ALP, SABAHATİN KURT, AHMET ATASOY, ERTAN SARUHAN faşist katiller tarafından Kızıldere'de alçakça katledildi.

Burjuvazinin uşakları faşist köpekler, insan avcıları Kızıldere'de bir eve sığınan 10 yiğit savaşçıyı katledebilmek için tanklarıyla, toplarıyla, bazukalarıyla, helikopterleriyle ve tüm güçleriyle saldırdılar. İnsanlık düşmanı faşistmin maşalarının namluları kan kustu. Ama teslim alamadı 10 yiğit savaşçıyı. Onlar kanlarının sondamlaşına dek yiğitçe savaşarak devrimci inancın, devrimci kararlılığı Kızıldere'de Abideleştirdiler.

12 Mart faşizmi ne Kızıldere ile ne 6 Mayıs'ta yetindi. Birçok devrimci, demokrat işkencelerde faşizm tarafından katledildi, zindanlara dolduruldu, faşizm toplumsal muhalefeti yok edebilmek için operasyonlar düzenledi ayakta kalabilmek için kudurmuşçasına saldırdı.

1971 mücadelesi ve faşizmin geçici zaferi Türkiye devrimci hareketine tarihî dersler kazandırdı. Kenarda, köşede dalgaların durmasını bekleyen oportünizmin, ve mücadele yığınlarının, Sosyal-Şovenlerin iğrenç yüzü bir kez daha açığa çıktı...

1971 hareketinin bize kazandırdığı tarihî deneyler ve çıkardığımız dersler, proletaryanın ve onun tabii müttefiki yok-

Varılacak yere

Kan içinde varılacaktır

Ve zafer

Artık hiç bir şeyi

affetmeyecek kadar

Tırnakla sökülüp

Kopartılacaktır...

sul köylülerin siyasi iktidar mücadelesinde yolunmuza ışık tutmaktadır.

30 Mart günü insanlığın yüz karası faşizm tarafından katledilen 10 şehidi saygı ile selâmlıyoruz.

EMEĞİN BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ !

Kasım 1976'dan bu yana yayın hayatını sürdüren gazetemiz üzerinde her geçen gün baskılar artmakta 16. sayısı çıkan gazetemizin 1. sayısından 14'üncü sayıya kadar olan tüm sayılarına toplatılma kararı verilip yasaklanmış bulunmaktadır. Gazetemiz üzerinde sürdürülen baskılara her geçen gün bir yenisi eklenmekte Emeğin Birliği'ni okuyanlara, satanlara baskıların yanı sıra 28.8.1977 tarihinden beri Emeğin Birliği yazı işleri müdürü olarak burjuvazi beni tutuklamış bulunmaktadır. Gazetemiz üzerindeki baskılara bununlada yetinilmeyerek bazı bölgelerde Savcılarının keyfi tutumu neticesinde gazetemizin dağıtımını olanaksız hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Burjuvazinin gazetemiz üzerindeki baskıları bizleri şaşırtmamaktadır. Elbetteki burjuvazi, işçi sınıfının dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm Türkiye şartlarına indirgenmesinde bir aracısı olan, Burjuva ideolojisine karşı, sosyalist

ideolojinin savunuculuğunu üstlenen, işçi sınıfı hareketi içerisindeki bir avuç çanak yalayıcılarının görüşü oportünizmin pan zehiri olan, maoculuğun karşı devrimci özünü ortaya koyan, kısacası işçi sınıfının ideolojik ve politik bağımsızlığının (işçi sınıfı partisinin kurulma safhasında) tutarlı bir savunuculuğunu üstlenen Emeğin Birliği üzerinde baskılarını yoğunlaştırıp, okuyanları, satanları ve de Emeğin Birliği çalışanlarını cezalandıracaktır.

Biz gazetemiz üzerindeki baskıları belirterek ne maocu burjuva uşakları gibi yaygara koparmak istiyor ne de oportünistler gibi burjuvaziden aman diliyoruz. Biz şunu iyice biliyoruz ki baskı, şiddet ve terör sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Burjuvaziye karşı uzlaşmaz sınıf mücadelesi yürüttüğümüz sürece elbette burjuvazinin baskı ve terörü ile karşıla-

(Devamı 13. Sayfada.)

Sosyal-Demokrasi ve Türkiye işçi Sınıfının Yeni Bir Yol Ayrımı – 1

Bu yazımızda, genel olarak dünyada ve özel olarak Türkiye’de sosyal demokrasinin geçmişi ve mevcut durumunu kısaca açıklamaya çalışıp, ülkemizdeki oportünizmin işçi sınıfını sosyal demokrasiye nasıl peşkeş çektiğini somutlaştırmaya çalışacağız. Bu yazımızda TİP, TSİP, ve TKP’nin CHP’ye karşı olan tutumlarını ele alarak, polemik içersinde proletaryanın mevcut durumda tavrının ne olacağını ve proletaryanın nasıl bir yol ayrımıyla karşı karşıya olduğunu açıklayacağız. Polemiklere girmeden önce, sosyal demokrasinin tarihi geçmişine kısaca bir göz atmamız gerekmektedir.

Oportünizm 1890’lara kadar Marksizm dışı bir akım olarak, Marksizme karşı mücadele etmiştir. 1890’lara doğru, Marksizmin işçi sınıfı içersinde yaygınlaşıp, maddî bir güç haline geldikten sonra, Marksizmin dışında Marksizme karşı mücadele edemeyen oportünizm, Marksizmin içine girerek fakat, Marksizme karşı mücadele etmiştir.

«Oportünistler ve Kautski’ler bu manifesto ile onun uygulanmaması arasındaki uyumsuzluğu hiç hoş görmezler; oysa ikinci Enternasyonalin bu yapıtındaki derin çelişmeler apaçık ortadadır. 1871 ve 1914 döneminin oldukça «barışçı» niteliği oportünizmi önce bir davranış, sonra bir akım olarak beslemiş; sonunda da bu, işçi bürokrasisi ve küçük-burjuva ögeler arasında bir grup ya da tabaka oluşturmuştur. Bu ögeler, devrimci hedeflere ve taktiklere sözde kalan bir bağlılık göstererek işçi hareketinin denetimini ele geçirmeyi başardılar.» (Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky s: 66)

O dönemde işçi sınıf hareketinin temsilcisi olan Sosyal-Demokrasinin Avrupa’daki önderleri tarafından geliştirilen oportünizm, önce işçi aristokratları ve küçük-burjuvalarla bir grup oluşturarak, 1871’le 1914 yılları arasındaki barışçı havadan faydalanarak işçi sınıfı içersinde önemli etkinlikler kazanmışlardır. 1914 - 18 yılları arasındaki birinci dünya paylaşım savaşı sırasında, oportünizm açıktan açığa Marksizme karşı çıkarak, kendi burjuvazisinin yanında yer alıp, emperyalist paylaşım savaşına katılarak, sosyal-şovenizme dönüşmüş ve artık işçi sınıfı içi bir akım olmaktan çıkıp, burjuva bir akıma dönüşmüştür. Bu dönemden sonra Sosyal-Demokrasi adı altında birer burjuva partileri olarak, önce AVRUPA’da daha sonra da dünyanın başka yerlerinde burjuvazinin ve tekeli burjuvazinin temsilciliğini ve savunuculuğunu yapmışlardır ve yapmaktadırlar.

«Sosyal-şovenizm, son biçimini almış bir oportünizmdir. Burjuvazi ve genel kurmaylarla açık ve çok bayağı bir bağlaşma için iyice olgunlaşmıştır. Ona büyük güç, yasal basın ve yığınları kandırma tekeli veren bu bayağılaşmadır.» (a.g.e s: 68) Sosyal-şovenizm, olgunlaşmış işçi sınıfını peşinde sürükleyerek, burjuvazinin hizmetine verecek güce eriştikten sonra, Marksizme karşı en kesin ve en düşmanca tavrı takınarak işçi sınıfına en büyük ihaneti yapmıştır. Kuşkusuz, sermaye tekelleştikten sonra, özellikle işçi sınıfı saflarında, satın alma yoluyla güçlü bir aristokrat tabaka yaratır ve işçi sınıfını bu tabaka vasıtasıyla uyutarak, sermayenin kadiri mutlaklığını egemen hale getirmeye çalışır. 1890’larda yenilmiş olan, Marksizm-dışı oportünist akımların Marksizmin içine girerek

Marksizme karşı mücadelelerini devam ettirip, bu gün dünyanın birçok yerinde tekeli burjuvaziye hizmet eden Sosyal-Demokrat partilere dönüşmesi, hiç kuşkusuz, tekeli sermayenin bir ürünü olarak doğmuştur.

Bir dünya görüşü Marksizminden kopmaya görsün, bir kez Marksizmin dışına çıktıktan sonra, o düşüncenin ve düşünce sahiplerinin burjuvazinin yanına gitmesi, onların yanında yerini alması ve onlara hizmet etmesi, bir kaçınılmazlık ve zorunluluktur. Dünyada birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış iki görüş vardır; birisi Marksizmdir (ki bu işçi sınıfının dünya görüşüdür), diğeri ise: Burjuva dünya görüşüdür. Bu her iki görüşün bir kıl katması olan oportünizm ise, burjuva düzenleri koşullarında mutlaka burjuvazinin yanında yer alır.

«Oportünizm ile sosyal-şovenizmin politik özü aynıdır, yani sınıfsal işbirliği, proletarya diktatörlüğünün tanınmaması, burjuva yasallığının kayıtsız şartsız kabulü, burjuvaya güven ve proletaryaya güvensizliktir. Sosyal-şovenizm, doğrudan İngiliz liberal-işçi politikasının, Millerandizm ve Bernstenizim’in bir uzantısı ve tamamlayıcısıdır.» (a.g.e., s: 68)

1914-15’lerin sosyal-şovenleri bu gün Sosyal-Demokrat partiler olarak, emperyalist ülkelerin yöneticiliğini yapan hükümetleri oluşturmakta ve emperyalist politikayı bütün güçleriyle devam ettirmektedirler. Bu diyalektik gerçeğin insana öğreteceği tek şey vardır. O da: Lenin’den alıntılarda gördüğümüz gibi, kapitalizm koşullarında oportünizmin sosyal-şovenizme dönüşmesi, sosyal-şovenizmde bugün görüldüğü gibi Sosyal-Demokrat partiler adı altında tekeli burjuvazinin temsilciliğini ve savunuculuğunu yapmasıdır. Bu diyalektik kanun, siyasi körlerin dışında herkesçe görülebilecek kadar açık ve barizdir.

TSİP’in CHP ve Sosyal-Demokrasi Yardakçılığı

Ne ki; kendisini proletarya partisi ilân eden TSİP oportünizminin gözü, siyasi körlüğünden dolayı, bu gerçeği görmemekte ve Marksizm adına işçi sınıfına yalan söylemekte inatla ısrar etmektedir. Bu konuyla ilgili TSİP’in yayın organı olan, (Şubat 1978, sayı: 50) İlke Dergisinde uzun bir makale yer almaktadır. «**Sosyal-Demokrasinin Zorunlu Olmayan Evrimi**» başlığı altında yazılan uzun bir yazıda TSİP, Sosyal-Demokrasinin burjuvazinin hizmetine girmesinin «zorunlu olmayan» bir evrim olduğunu ispatlamaya çalışarak şöyle demiştir. (Biz bu yazıda uzun alıntılar alarak, bir polemige girmeyeceğiz ancak, bir sürü laf ebeliğinden sonra çıkartılmış olan sonuçları buraya alarak eleştireceğiz):

«Genel olarak Sosyal-Demokrasinin programı, tekellerin yeni şartlar için benimsedikleri strateji ve taktiklere uymayabilir. Çünkü bu programların zaman zaman anti-kapitalist öz taşıdıkları da görülmüştür. Ve Sosyal-Demokratların bilimsel sosyalist akımlarla aynı platformda buldukları döneme tekabül eden bu programlar tekeller tarafından benimsenir gibi değildir. Tekellerin, bir yandan kendi ekonomik ve politik anlayışlarına «ceki-düzen» vermeleri, öte yandan sağ kanat Sosyal-Demokrat akımlarla yaklaşma siyasetleri çoğu zaman sonuç ver-

mekte ve ortak bir «reform programı»na ulaşmak mümkün olmaktadır. **Tekelcilerin benimsediği bir programdan kalkarak tekellerle ortak bir reform programına ulaşılması süreci, Sosyal-Demokrasinin ZORUNLU OLMAYAN EVRİM-LEŞMESİDİR.**» (s: 52)

Bu uzun alıntının önce «çünkü bu programların (yani Sosyal-Demokrasinin programı-y.n.) zaman zaman anti-kapitalist öz taşıdıkları da görülmüştür.» düşüncesi üzerinde ve daha sonra da Sosyal Demokrasinin «evriminin zorunlu» olup olmadığını üzerinde duralım. Sosyal-Demokrasinin programlarının «anti-kapitalist öz taşıdıkları» iddiasının bayağı ve aşağılık bir yalan olduğunu peşinen belirtelim. Uzaklara gitmeye lüzum yok üzerinde yaşadığımız döneme baktığımız zaman, gerek Avrupa ülkelerin de olsun, gerek dünyanın diğer alanlarında ve gerekse Türkiye’deki mevcut CHP yönetimi olsun, bütün Sosyal-Demokrat partiler emperyalizme ve onun işbirlikçisi olan tekeli sermayeye temsilcilik etmekte ve onun düzeninin bekçiliğini yapmaktadırlar. Dünyanın hiç bir yerinde, iktidara gelmiş olan Sosyal-Demokrasi ne «anti-kapitalist» bir politika izlemiştir, ne de kapitalist düzende en ufak bir değişiklik yapmıştır. İlke yazarı, belki de bu görüşünü doğrulamak için, CHP programından bir sürü alıntılar yapmış, fakat bu alıntılarının altına «bu alıntılarda egemen olan görüşün, ağırlıkla, tekeli dışı toplum kesimlerinin çıkarlarını yansıttığı açıktır,» demiş ve iddia ettiği «anti-kapitalist» bir madde bulamamıştır. Bulamazdı da. İlke yazarı, yapmış olduğu siyasi sahtekârlığa en azından bir ideolojik kılıf bulmak zorundaydı. Fakat, İlke yazarının oportünist yüzü o kadar açık ki, demogoji yapmak için de olsa methiyelerini yaptığı Sosyal-Demokrat partilerin hiç birisinin programında «anti-kapitalist» olan ve buna yakın hiç bir aktarmada bulunamamıştır. Dünyanın hiç bir yerinde ne Sosyal-Demokrasinin programı anti-kapitalist olmuştur ve ne de Sosyal-Demokrasi iktidara geldikten sonra anti-kapitalist bir politika izlemiştir. Faşizme karşı mücadelede Sosyal-Demokrasiden çok çeken ve Sosyal-Demokrasiyi çok iyi tahlil eden Dimitrof bütün tahlillerinden sonra şu sonuca varmıştır:

«İşte Sosyal-Demokratlar böylece işçi sınıfının saflarını bozarak, bölerek Almanya’da, Avusturya’da ve İspanya’da faşizmin iş başına gelmesini sağladılar.» (Faşizme Karşı Birleşik Cephe 1. Kitap s: 65) Sosyal-Demokrasi, tarihi boyunca; işçi sınıfına ihanet etmiş, burjuvaziye desteklemiş ve burjuvazinin sermaye düzenini yaşatmıştır. Sosyal-Demokrasi 1915’lerden sonra artık işçi sınıfının içinde bir akım değil, fakat işçi sınıfını aldatan, işçi sınıfının karşısında ve burjuvazinin yanında yerini almıştır. Sosyal-Demokrasi hiç bir zaman için proletaryadan yana bir siyaset izlememiş ve tam tersine proletarya aleyhine burjuvaziden yana siyasetler izlemiştir. 1917’de Sovyetler’de Sosyalist Ekim Devrimi gerçekleştikten sonra dünyanın her tarafında işçi sınıfı yoğun bir hareketlilik içine girmiştir. Ve bilindiği gibi, Almanya’da İspanya’da Avusturya’da yer yer işçi sovyetleri kurulmuş ve başka alanlarda da güçlü işçi sınıfı hareketleri doğmuştur. Yukarıda Dimitrof’un da be-

lirttiği gibi işçi sınıfının bu hareketini Sosyal-Demokrasi engellemiş, örneğin Almanya'da 1919'daki işçi hareketini katliamlarla bastırması ve iktidarı faşizme teslim etmiş, diğer Avrupa ülkelerinde de tekelci burjuvazinin hesabına ve tekelci burjuvazi tarafından Sosyal-Demokrasi iktidara getirilmiş ve işçi sınıfı uyutularak burjuvazinin düzeni yaşatılmıştır. Bütün bu tarihi gerçekler karşısında bir Marksist, Sosyal-Demokrasinin anti-kapitalist olabileceğinden bahsetmez.

Bir Marksist Sosyal-Demokrasi konusunda Dimitrof'un şu dediğini yapar: «Anlaşılmadığı ki, birleşik cephenin kurulması, sağlamaştırılıp yayılması için yapılan mücadele Komünist Parti ile Sosyal-Demokrat parti arasındaki Komünistler ve Sosyal-Demokrasi arasındaki, uyumsuz bir sınıf mücadelesi politikası ile burjuvazi ile sınıf işbirliği politikası arasındaki farkın kitlelere izahı için devamlı ideolojik çalışma yapılmasını da içerir.» (a.g.e., s: 46) Proletarya ile Sosyal-Demokrasi arasındaki mücadele, kapitalizmle sosyalizm arasındaki bir mücadeledir. Eğer Sosyal-Demokrasi anti-kapitalist oluyorsa bu durumda sosyalizmi amaçlıyor demektir. Böyle oluncada proletarya ile Sosyal-Demokrasi arasında her hangi bir mücadeleye lüzum kalmaz demektir. Böyle düşünmek, işçi sınıfına Sosyal-Demokrasinin anti-kapitalist olduğunu öğretmek işçi sınıfı ile Sosyal-Demokrasi arasında, Dimitrof'un deyimiyle; uzlaşmaz çelişkinin olmadığını söylemek olurki; bu da proletaryayı avutmak ve burjuvazinin kuyruğuna takmaktan başka bir şey değildir. Sosyal-Demokrasi akımı günümüzde tekelci burjuvazinin temsilciliğini yapan bir burjuva akımdır. İşçi sınıfı ile bu akım arasındaki çelişki uzlaşmaz bir çelişkidir, sınıf bilinçli proletarya bunu hiç bir zaman unutmamalıdır.

Hele Sosyal-Demokrasinin anti-kapitalistliği CHP için söylendiği zaman bunu iddia eden kişinin en azından yaşanan şu duruma bakarak, biraz utanç duyması lâzım.

Emperyalizm, 1950'lerden sonra Türkiye'ye bütün gücü ile girdikten bu yana milli burjuvazinin tümünün varlığına son vermiş ve 1970'lerden sonra da açık ve örgütlü faşizmi uygulayarak, tekeldışı kalmış tüm sermayeyi ve o sermayenin sahiplerini kendi egemenliği ve denetimi altına almıştır. Bu arada demokratik sol adı altında siyasi sahneye çıkan CHP kısa bir süre içinde tekelci sermaye tarafından kontrol altına alınarak, CHP'nin yönetimi tamamen tekelci burjuvazinin eline geçmiştir. Bu durumda CHP'nin değil anti-kapitalist olması, anti-tekelci olduğunu söylemek ve buna işçi sınıfını inandırmaya çalışmak bile en hafif lisanla, işçi sınıfına yapılacak en büyük ihanettir.

Sosyal-Demokrasinin «Zorunlu Olmayan Evrimi» mi, Yoksa «Zorunlu Evrimi» mi?

«Zorunlu olmayan evrim» meselesine gelince: Bu iddia anti-Marksist olduğu gibi, düz mantıkla bile zorlamalar sonucu yapılmış bir iddiadır. Dünyada bu evrim yani, ilke'nin düşüncesine göre Sosyal-Demokrasinin burjuvaziye dönme, tekelci sermayeye hizmet etme evrimi, dünyanın neresinde zorunlu olmamış bu güne kadar? Yani bu güne kadar dünyada, Sosyal-Demokrasinin «zorunlu olmayan» bir evrimi görülmemiştir. Yani, bütün Sosyal-Demokrasi dünyada zorunlu olarak burjuvaziye hizmet etmiştir. Yoksa ilke'nin belirttiği gibi hiç bir Sosyal-Demokrasi, ilke'nin deyimiyle; «zorunlu olmayan evrim»leşmeyi, bir örnekle dahi olsa, göstermemiştir. Zaten ilke'de buna hiç bir örnek ver-

memiş. Acaba hangi Sosyal-Demokrasi bu evrimin zorunlu olmadığını göstermiş? Bu günkü «Sosyalist Enternasyonale» katılan Sosyal-Demokrat partiler içinde TSİP'in iddia ettiği bir örnek var mıdır acaba? Alman Sosyal-Demokrat Partisi mi, Fransa Sosyalist Partisi mi, Sosyal-Demokrat olan İngiliz İşçi Partisi mi, geri bırakılmış ülkelerde Sosyal-Demokrat akıma bir örnek olan Peronizm mi, Gandhi'nin Kongre Partisi mi, Goldemeir'in İsrail İşçi Partisi mi; bunların hangisi ilke yazarının deyimiyle; «Zorunlu olmayan» evrimleşmeye uğramışlardır... Oportünizm sosyal-şovenizme dönüştükten sonra Lenin'inde belirttiği gibi, burjuvazinin saflarında tamamen yerini alıp, ta 1915'lerden itibaren «zorunlu olmayan» evrimi değil, fakat zorunlu olan evrimi gerçekleştirmişlerdir. Sosyal-Demokrasi belirtmiş olduğumuz tarihten sonra artık proletaryanın sınıfsal çıkarları ve mücadelesiyle hiç bir ilişkisi kalmamış olan bir burjuva akım olmuştur. Bunun için Sosyal-Demokrasinin artık ne «zorunlu olmayan» evrimi ne de «zorunlu» bir evrimi sözkonusudur; Sosyal-Demokrat partiler tastamam burjuva partiler olmuşlardır. Bir burjuva partisi için sermayeye hizmet etmenin «zorunlu olmayan» bir evrim olduğunu söylemek ve iddia etmek neye yarar, burjuvaziye hizmet etmekten, işçi sınıfını avutmaktan başka?..

Meseleye ekonomik açıdan bakılınca bile Sosyal-Demokrasi için «zorunlu olmayan» evrim iddiası işçi sınıfını avutma gibi bir şarlatanlıktan başka bir şey olmadığı rahatça görülebilir. Bir ülkede bir kez bir sermaye, ülkenin ekonomik sosyal yapısı üzerinde egemenlik kurarsa; kapitalizm koşulları içinde yani, kapitalist rejimin varlığına son vermeden, hangi parti iktidara gelirse gelsin burjuvaziye hizmet etmekten başka bir şey yapamaz. Burjuvaziye, (iktidara gelen parti ne kadar ilerici olursa olsun) hizmet etmekte kusur eden her parti burjuva düzenleri döneminde burjuvazi tarafından alaşağı edilir. Kapitalizm koşullarında sermaye kanununun üstünde hiç bir kanun olamaz. Bunun için bir parti burjuvaziye rağmen, burjuva düzenini yıkararak iktidara gelmediği müddetçe (ki bunu yalnız proletarya partileri yapar) o partinin niteliği ne olursa olsun, burjuvaziye hizmet etmemesi değil, burjuvaziye hizmet etmesi zorunludur. Yani ilke'nin deyimiyle; «zorunlu olmayan» bir evrim değil, tabiri caizse «zorunlu olan bir evrimdir».

«Artık siyasi mekanizmanın bu türlü eksikliklerine ve kapitalizmin siyasal zafındaki kusurlara bağımlı olmadığı için, «zenginlik»in sınırsız gücü demokratik cumhuriyette daha güvenlidir. Demokratik cumhuriyet, kapitalizmin mümkün olan en iyi politik biçimidir; esasen sermaye, demokratik cumhuriyeti (palçinski, çerçenof, çeretelive kumpanyası aracılığıyla) ele geçirdikten sonra, iktidarını öyle sağlam, öyle güvenli bir biçimde kurar ki, burjuva-demokratik cumhuriyetindeki hiç bir kişi, kurum, ya da parti değişikliği, onu sarsamaz.» (Lenin, Devlet ve İhtilâl, s: 20)

Görüldüğü gibi, değil işbirlikçi tekelliliğin gerçekleşmiş olduğu bir ülkede, demokratik cumhuriyet koşullarında bile sermaye bir kez egemenliğini kurunca Lenin'inde belirttiği gibi hiç bir kişi, kurum ya da parti değişikliği onun egemenliğini sarsamaz. Bu demektir ki, burjuva düzenleri koşullarında, burjuva düzenini yıkmaksızın, hangi parti iktidara gelirse gelsin, «zorunlu olmayan» bir evrime değil, zorunlu olan bir evrime uğrayarak, burjuvaziye ve onun sermaye düzenine hizmet etmek zorundadır.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelliliğin hakimiyetinin gerçekleşmiş olduğu Türkiye'nin mevcut koşullarında, değil bir burjuva partisi

olan CHP, TSİP'in kendisi bile iktidara gelse, tekelliliğe hizmet etmeme gibi «zorunlu olmayan» evrime değil, tekelci sermayenin bizzat çıkarlarına hizmet etmek olan, «zorunlu olan» evrime uğramak mecburiyetindedir. Sermaye özellikle tekelci sermaye o kadar güçlüdür ki, burjuva devlet mekanizması parçalanmadığı, müddetçe hangi parti iktidar olursa olsun, onun güdümüne girmek ona hizmet etmek mecburiyetindedir. Tekelci sermaye devletini öyle güçlü öyle sağlam kurar ki, ve sermaye kanunlarına öylesine bağlar ki, o devleti sermayenin bu kanunundan, ancak proletarya parçalamakla kurtarabilir. Bütün bu açık gerçeklere rağmen, TSİP CHP'ye akıl danelik ederek, CHP'ye «zorunlu olmayan» evrimleşmeyi öğretmeye çalışırken, aslında CHP'yi değil, işçi sınıfını aldatmaya çalışmaktadır. Ve TSİP bu tavrıyla oportünizmin temel ögesi olan proletaryaya güvensizlik, burjuvaziye güven ilkesine sarılmaktadır. Bir burjuva partisinin, burjuvaziye hizmet için «zorunlu olmayan» bir evriminden bahsetmek örtülü kapalı değil, işçi sınıfına yapılan çok açık bir ihanettir. CHP'nin hiç bir yöneticisinin ağızından sosyalizme yönelik veya sosyalizm lehine bir tek kelimenin çıktığını hiç kimse duymuş mudur? Fakat, en ufak bir fırsatta Komünizme karşı olduğunu, komünizmi önleyeceklerini, komünizmi engelleyecek tek güç olduklarını söylemektedirler. Bunu bütün Türkiye işçi ve emekçileri duymuştur ve bilmektedir. Fakat ne hikmetse ilke yazarı hâlâ burjuva babalarına akıl danelik ederek, CHP'yi işçi sınıfına iyi göstermeye veya iyi olabileceğini anlatmaya çalışmaktadır. Bir burjuva partisi olduğunu ve komünizmi engellemeye çalıştığını söyleyen bir partinin, tekelliliğe hizmet yolunda «zorunlu olmayan» evrimleşmesini iddia etmek, bu partinin sola çekilmesine değil, tersine daha da sağa itilmesine yarar. Sosyal-Demokrat partiler ve her türden burjuvazi işçi sınıfının bağımsız siyaseti ve gücü oranında sola çekilebilirler. İşçi sınıfı oportünizmin peşinde olduğu ve oportünizm de yapısı gereği burjuvazinin koltuğuna sığındığı müddetçe, küçük-burjuvazi ve özellikle de Sosyal-Demokrasi daha da sağa kayar ve işçi sınıfı düşmanlığını daha da pervasızca yürütür. Bunları belki ilke yazarı da biliyordur, ama ilke yazarının diğer oportünistlerle CHP'nin kuyruğuna takılma yarışı var; ve o yarışı kazanmak için bu siyasi samsarlığa başvurmaktadır.

İşçi Sınıfının Birliği Sosyal-Demokrasinin Birliğinin Parçalanmasını Zorunlu Kılar

TSİP, bu yarışı kazanmak için CHP'ye bu nasihatları vererek işçi sınıfını uyutmaya çalıştıktan sonrada, Sosyal-Demokrasiye şöyle yaranmaya çalışmaktadır:

«Sosyal-Demokrasi için mevcut şartların sunduğu bir başka perspektif ise, kendi içindeki ayrışmanın derinleşmesi ve bir bölünmeyle sonuçlanmasıdır. Kısa vade de mümkün görünmeyen bu gelişme aslında demokrasi mücadelesine ve işçi sınıfının birliğine zarar verir. Sosyalist hareketin böyle bir bölünmeden yana olmadığı, tutum ve politikasıyla bu tür gelişmeyi tahrik etmeyeceği görülmektedir. Sosyal-Demokrat hareketin birlik ve bütünlüğü elbetteki işçi sınıfı sosyalistlerini birinci derecede ilgilendiren bir sorun değildir. İşçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın çıkarları bakımından gerekli olan Sosyal-Demokrasinin bölünmesi değil, işçi sınıfı saflarındaki reformizm eğilimlerinin zayıflatılması, sağ sosyal demokrat önderliğin yarattığı «umut» imajının yığınlar nezdinde yıkılması, Sosyal-Demokrat saflardaki düzenle bütünleşme eğilim-

(Devamı 5. Sayfada)

lerinin yerini, işçi sınıfı bilimsel siyasi hareketine yakınlaşma eğilimlerinin almasıdır.» (İlke sayı 50 sayfa: 68)

Bu uzun alıntıda önce, ilke yazarının yapmış olduğu siyasî simsarlığı açıklayıp, daha sonra da konu hakkındaki görüşümüzü açıklayalım. Okuyucu dikkat ettiyse, bu alıntıda (zaten alıntıyı bu kadar uzatmamızın amacında buradaki çelişkiyi okuyucuya göstermektir.) İlke yazarı hem Sosyal-Demokrasinin yani CHP'nin parçalanmasına karşı ve bir ölçüde de bu parçalanmayı engellemek istediğini açıklamakta, öte yandan ise; «İşçi sınıfı saflarındaki Sosyal-Demokrat önderliğin yarattığı «umut» imajının yığınlar nezdinde yıkılması» diyerek, Sosyal-Demokrasinin işçi sınıfı içinde etkinliğinin kalkmasından bahsediyor. Peki bu nasıl olacaktır? Yani, işçi sınıfı Sosyal-Demokrasinin yarattığı «Umut imajından» nasıl kendini kurtaracaktır? Hâlâ Sosyal-Demokrat parti olan CHP içinde kalarak mı? Yoksa; CHP saflarından ayrılarak İlke yazarının deyimiyle «işçi sınıfı bilimsel siyasi hareketine» katılarak mı? Besbelli ki işçi sınıfı Sosyal-Demokrat saflardan ayrılmadan ve yine İlke yazarının deyimiyle, «işçi sınıfı bilimsel siyasi hareketine» katılmadan ne «umut imajı» kırılabilir ve ne de işçi sınıfı kendisini Sosyal-Demokrasiden kurtarabilir. «Hem şeytana hem tanrıya kulluk edilemez» halk deyimiyle olduğu gibi, İlke hem Sosyal-Demokrasinin parçalanmamasından yana, hem de işçi sınıfının Sosyal-Demokrasinin «yarattığı umut imajını» yıkmasından yana. Bu iki şey bir arada yürümez sayın yazar. İkisinden birinden yana olman gerekir: Yani ya işçi sınıfının kendisini Sosyal-Demokrasiden kurtararak, kendi birliğini kurmasından yana olmalısın, ya da işçi sınıfının SosyalDemokrasinin içinde kalarak, Sosyal-Demokrasinin, yani CHP'nin bölünmemesinden yana olmalısın. Böyle laf kalabalığına getirerek, hem işçi sınıfına hem CHP'ye yaramışlık satıp, siyasî sahtekârlık yaparak, bu sahtekârlığınızı da işçi sınıfına yutturamazsınız.

İlke yazarının yapmış olduğu bu siyasî sahtekârlığı açıkladıktan sonra şimdide, Marksizmin, işçi sınıfının parçalanmamasından yana mı, yoksa Sosyal-Demokrasinin parçalanmamasından yana mı olduğunu açıklamaya çalışalım: Marksist-Leninistlerin her zaman işçi sınıfının birliğinden yana oldukları tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun doğruluğu üzerinde durmaya ve bunu açıklamaya bile lüzum yoktur. Ama şurası açık bir gerçek ki, işçi sınıfının birliğinin sağlanması yolunda Marksistler hiç bir zaman için, hiç bir şeyden kaçınmazlar. Marksistler, Sosyal-Demokrasinin parçalanmamasının hatırı için işçi sınıfının birliğini sağlamayı ne ertelerler, ne de böylesi ipe sapa sığmayan gerekçelerle işçi sınıfının birliğini sağlamaya muğlak ve kaygıyla bakarlar. Özellikle de faşizm koşullarında ve faşizme karşı mücadelede yapılması gereken en önemli şey, her şeyden önce işçi sınıfının birliğini sağlamaktır. Bu birlik de, Sosyal-Demokrasi dahil, işçi sınıfının her türden burjuva akımlarının etkisinden kurtularak, kendi sınıf siyaseti ve mücadelesi etrafında toparlanmasıyla olur. İşçi sınıfının bu birliği sağlanmaya çalışırken, ne Sosyal-Demokrasinin arasındaki bir parçalanma ne de başka bir kurmun zedelenmesi bu birlik mücadelesini bir saniye dahi erteleyemez.

«Birleşik cephe meselesi **Sosyal-Demokrat partinin ve komünist olmayan diğer işçi örgütlerinin saflarına iç ayrılıklar ve mücadeleler sağlamaktadır.** Bu partiler içinde burjuvazi ile sıkı sıkıya birleşmiş bulunan «sağ unsurlar» birleşik cephenin kurulmasını önlemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.» (Dimitrov, Birleşik Cephe s. 43) İşçi sınıfının birliği ne zaman söz

konusu olsa o zaman zorunlu olarak Sosyal-Demokrasi içinde, Dimitrof'un deyimiyle, iç ayrılıklar meydana gelecektir. Böylesi bir durumda Marksistlerin yapacağı şey Sosyal-Demokrasi içinde doğan iç ayrılıkları önlemeye çalışmak değil, veya İlke yazarının belirttiği gibi buna taraftar olmamak değil, tam tersine işçi sınıfının birliğini sağlamayı daha da hızlandırmaktır. İşçi sınıfının birliğinin sağlanmasıyla, işçi sınıfının Sosyal-Demokrasiden kopması ve Sosyal-Demokrasinin içinde çıkacak ayrılıklar, birbirinden ayrılmayan iki bütündür. Yani, işçi sınıfı birliğe doğru ne kadar hızla ilerlerse, aynı oranda Sosyal-Demokrasi içinde de bir kopma, bir parçalanma aynı hızla gündeme gelecektir. Bu durum karşısında bir tek şey söz konusudur. O da; kimin, bunların hangisinden yana olduğudur. İlke yazarına bakarsak, İlke yazarı Sosyal-Demokrasinin parçalanmamasından yanadır; yani işçi sınıfının birliğine karşıdır. Marksist-Leninistler ise, her ne pahasına olursa olsun doğrudan doğruya (Sosyal-Demokrasi de parçalanırsa başka şeyler de olsa) işçi sınıfının birliğinden yanadır ve bu birliği bütün olanakları ile hızlandırmaya çalışmaktadırlar.

İlke yazarı birbirine karıştırdığı, çıkamaz hale getirmeye çalıştığı, işçi sınıfının birliği ve Sosyal-Demokrasinin birliği arasında bocalayarak, hangi birlikten yana olduğunu muğlak bırakarak, «ne yandan geçer, ne serden geçer» halk deyiminde olduğu gibi, ikisinin orta yerinde bocalayarak şöyle devam eder;

«Sınıf mücadelesinin esas yönlendirici gücü olan işçi sınıfı siyasi hareketi Sosyal-Demokrasiyi bir bütün olarak kendi mücadelesine kazanmak zorundadır. Bunun gereği olarak somut işbirliklerini bizzat hayatı içinde gerçekleştirmek, başta sendikalar olmak üzere tüm yığın örgütlerinde bu birliği güçlendirmek, somut demokratik amaçlar uğruna mücadeleyi bu birliğin üzerine inşa etmek, sosyalistlerin başlıca görevleri arasındadır.» (İlke, sayı 50 s: 68-69)

İlke yazarı «Sınıf mücadelesinin esas yönlendirici gücü olan işçi sınıfı siyasi hareketi Sosyal-Demokrasiyi bir bütün olarak, kendi mücadelesine kazanmak zorundadır», diyerek aslında işçi sınıfının birliği yerine Sosyal-Demokrasinin birliğinin bozulmaması için büyük bir çaba içine girmiştir. İşçi sınıfının birliği ile yanyana olamayacak ve bu güne kadar Sosyal-Demokrasinin yapmaya çalışıp beceremediği şeyi, yani hem işçi sınıfından yana olma ve hem de sınıf işbirliğinin müdafasını TSİP yapmaya çalışmaktadır. Şurası bilinmelidir ki, bu iki ipte birden oynama cambazlığını sonuna kadar ne Sosyal-Demokrasi, ne de sınıf işbirliğini Sosyal-Demokrasiden daha yaman savunan TSİP beceremeyecektir. Bu iki şeyin birlikte yürütülemeyeceğini Dimitrof şöyle izah eder:

«Sosyal-Demokrat partilerin içindeki bu oldukça devamlı farklılaşma bir yandan birleşik cephenin gelişmesi ve genişlemesiyle daha da artacak, saflarındaki sürtüşme daha da kızışacak ve birçok durumlarda sağ grupların yok edilmesine, burjuva partileriyle ilişkilerini artırmalarına, diğer yandan da devrimci Sosyal-Demokrat işçilerin ayrı gruplar ve örgütler halinde belirmesine yol açacaktır.» (Birleşik Cephe s: 44)

Evet sayın İlke yazarı; Sosyal-Demokrasinin parçalanmaması için gösterdiğiniz yoğun çabalar maalesef boşa gidecektir! İşçi sınıfının birliğinin sağlanmasıyla, yani birleşik cephenin Dimitrof'un deyimiyle «gelişmesi ve genişlemesiyle, Sosyal-Demokrasi saflarındaki sürtüşme daha da kızışacak... Devrimci Sosyal-Demokrat işçilerin ayrı gruplar ve örgütler halinde belirmesine yol açacaktır.» Belki İlke yazarı buna

üzülecektir, ama bu sınıf mücadelesinin bir kanunudur. Yani, işçi sınıfı gün geçtikçe sınıf bilincini alıp, sınıf mücadelesinde daha ilerilere gittikçe, Sosyal-Demokrasiden ve TSİP gibi küçük-burjuva siyasetçilerin tümünden arınacaktır. Ve diyalektik kanun gereği ayrılmak zorundadır. Dimitrof'un yukarıda belirttiği durum yalnız Bulgaristan ya da Avrupa ülkeleri için geçerli bir durum değildir, evrensel bir doğrudur. Bu diyalektik zorunluluğu ne Sosyal-Demokrasinin çabaları, ne de TSİP gibi proletarya adına konuşan, fakat SosyalDemokrasi ile ayrışma kavşağına geldiği zaman işçi sınıfı hâlâ Sosyal-Demokrasinin kuyruğuna takmak isteyen oportünüslerin çabası bu ayrışmayı engelleyemeyecektir. Özel istekler hiç bir zaman için diyalektik kanunlar karşısında tutunamamışlardır ve diyalektik gelişimi engelleyememiştir. Bu durumda da, yani işçi sınıfının kendi birliğini sağlama durumunda da Sosyal-Demokrasi saflarında doğacak tahribatın TSİP ve onun gibi oportünüslerin engellemesi mümkün değildir.

Belki TSİP üzülecektir ama Türkiye işçi sınıfı bu gün bir ayrılma yol kavşağına gelmiştir. Sınıf mücadelesi büyük bir hızla ilerlemektedir. Bu gelişimler işçi sınıfının birliğine doğru hızla ilerleyen gelişmelerdir. İşçi sınıfının birliğinin sağlanması ise, hem Sosyal-Demokrat saflarda, hem de Türkiye Sosyalist İşçi Partisi gibi küçük burjuva partilerinin saflarında önemli ayrışmalar, gruplaşmalar ve sınıfsal saflaşmaları da birlikte getirecektir. Zaten bu gün hem Sosyal-Demokrasi içinde, hem TSİP içinde, hem de TSİP gibi diğer oportünüst gruplar içinde büyük çatlama ve kopmaların meydana gelmesi işte bu belirtmiş olduğumuz sınıfsal saflaşmanın varmış olduğu yol kavşağı nedenlerindedir. Bu durum aptalları şaşkına çevirir ama diyalektik gelişim oluruna varır. Fakat hiç bir Marksist «yazık oldu» diyerek ne Sosyal-Demokrasi saflarındaki gruplaşmalara ve ayrışmalara, ne TSİP ve onun gibi oportünüstlerin saflarındaki parçalanmalara acımayacaktır. Tam tersine bu ayrışma ve saflaşmaları destekleyecektir. Bu belirtilenler, yani Sosyal-Demokrasi ve oportünüst saflardaki parçalanmalar gerçekleşmezse, bu işçi sınıfının aleyhine bir durum olur, tabii ki bu da İlke yazarını sevindirir, ama bu gün Türkiye'de bunun tersi olmaktadır. Çünkü daha öncede belirttiğimiz gibi, bu bir ipin bağlı olduğu iki uçtur; işçi sınıfının birliği geliştikçe, işçi sınıfından yana olan uç uzayacaktır. Fakat işçi sınıfı dağıldıkça Sosyal-Demokrasi ve oportünüzmden yana olan uç uzayacaktır. Bir ucun uzamasının diğer ucu etkilememesi mümkün değildir.

Almış olduğumuz aynı alıntıda bu birliğin nasıl sağlanacağı yani, İlke'de yazılı olduğu şekilde:

«Bunun gereği olarak somut işbirliklerini bizzat hayatın içinde gerçekleştirmek, başta sendikalar olmak üzere tüm yığın örgütlerinde bu birliği (yani işçi sınıfı siyasi hareketi ile Sosyal-Demokrasinin birliği-y.n.) güçlendirmek, somut demokratik amaçlar uğruna mücadeleyi bu birliğin üzerine inşa etmek, sosyalistlerin başlıca görevleri arasındadır», iddiasına gelince. Böylesi bir birliğin sağlanabilmesi sosyalistlerin değil, burjuvazinin görevidir. Sosyal-Demokrasiyle işçi sınıfı arasına kalın bir çizgi çekmeden, işçi sınıfını bağımsız politikası ve sınıf sendikacılığı etrafında toparlamadan, İlke yazarının zannettiği gibi Sosyal-Demokrasiyle iççe birlikte çalışarak, işçi sınıfının birliğinin sağlanamayacağını önce Dimitrof'tan bir alıntı ile belirtelim:

Demokratik Devrimde Gençliğin

Bilindiği gibi, sadece Marksizm değil, fakat burjuva dünya görüşü de dahil, tüm anti-Marksist akımlar da sınıfların varlığından ve sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığından bahsederler. Bunun gibi, aynı anti-Marksist akımlar bugün, gençliğin toplumsal ve siyasi plânda önemli bir güç olarak ortaya çıkması karşısında, gençliğin devrimci mücadelesinden ve örgütlenmesinden söz etmektedirler. Ve hattâ bu akımların bir çoğu bugüne kadar çeşitli gençlik örgütlenmelerine gitmişlerdir. Ancak bu, inkâr edilemeyecek olan bir toplumsal gücün varlığı karşısında, çeşitli siyasi akımların ortaya çıkardığı bu tür gençlik örgütlenmelerin Marksist dünya görüşünden kaynaklanan ve proletaryanın sınıf mücadelesine bağlanan örgütlenmeler olduğunu göstermez. Nasıl ki, her türlü anti-Marksist düşünce, sınıf mücadelesinden söz ederken, bunun zora dayanan bir devrimle proletarya diktatörlüğüne yol açacağını inkâr edip, sadece lafta bir sınıf mücadelesinden dem vurmakla yetinerek Marksizme karşı çıkıyorsa; bu türlü akımlar gençlik örgütlenmesinin de nasıl bir *sınıf* ve nasıl bir *siyaset* temelinden kaynaklanarak gençliği hangi mücadeleye kanalize edeceği konusunda Marksizmden ayrılıyorlar.

Gençliğin toplumsal bir güç olması karşısında, nasıl olursa olsun gençliğin örgütlenme zorunluluğundan dem vurmak ve örgütlenmesine girişmek, sorunu çözümü değildir. Her şeyden önce, proletaryanın sınıf örgütlenmesinde olduğu gibi, gençliğin örgütlenmesi de, günümüz Türkiye'sinde, işçi sınıfının bağımsız siyaseti temelinden kaynaklanmıyorsa, hiç bir anlam ifade etmez. Bu yüzden, bu yazımızda gençlik sorununu genel olarak ele alırken, bunun kendi başına soyut bir değerlendirmesini yapmayacağız. Gençliğin Türkiye toplumundaki yeri ve örgütlenmesi sorunu, ülkemizin iktisadi, sosyal ve siyasi yapısından kaynaklanan, bağımsız sınıf siyaseti temelinde yürütülen, işçi sınıfının ve yoksul köylülerin temel ittifakına dayalı, tüm emekçi güçlerin demokratik devrim mücadelesine bağlı olarak ele alıp inceleyeceğiz.

Ve her zaman olduğu gibi bu sorunu sadece gençliğin konumu ve örgütlenmesiyle sınırlandırmayacağımız açıktır. Burada asıl amacımız, faşizme karşı mücadele temelinde gelişmekte olan demokratik devrimde, gençliğin toplumsal gücünün faşizme karşı halk cephesi politikasına nasıl kanalize edilebileceği sorununu açıklığa kavuşturmak olacaktır.

Diyaletik ve tarihî materyalizm, toplumsal olayları ve güçleri, hiç bir zaman kendilerini çevreleyen koşullardan soyutlayarak bir değerlendirmesini yapmaz. Tersine bunları, içinde bulunduğu tarihi çağ, ekonomik, toplumsal ve siyasi yapı ile birlikte ele alıp, bunları çevreleyen koşulların etkilerini hesaba katarak bir değerlendirme yapar. Aksine bir değerlendirme, bu olguların ya da toplumsal güçlerin eksik bir tanımını verebilir. Kaldı ki, Marksistler için önemli olan sadece bir olgunun tanımını yapmak ve onun varlığını kabullenmek değil, bununla birlikte, bu olgunun sosyal devrim

mücadelesindeki yeri ve katkısının ne olduğunu ortaya çıkarmak ve bu katkıyı sağlamaktır.

Her ekonomik ve toplumsal yapı içerisinde, gençliğin yeri, işlevi, mücadelesi ve örgütlenmesi o toplumun niteliğine ve ondan kaynaklanan çelişkilerin karakterine bağlı olarak farklı farklı olmuştur. Toplumlari ve tarihi ileriye doğru geliştiren sınıf mücadelelerine bağlı olarak gençlik de tüm bu mücadeleler içerisinde yerini almıştır. Ne var ki, gençlik bu sınıf mücadelelerine hiç bir zaman bir bütün olarak katılmamış ve katılması da düşünülemez. Sınıflı toplumların ve sınıf mücadelelerin ortaya çıkmasından bu yana her yerde ve her zaman bunun böyle olmasının zorunluluğu, şüphesiz, gençliğin kendi içinde bütün ve homojen bir sosyal güç olmamasından ileri gelmektedir. Sınıf mücadelelerinin süre geldiği bütün toplumsal yapılarda, her sınıftan gelen gençlik kesimi de, kendi sınıfının mücadelesine katılmış ve bu mücadelenin sonucunun tayin edilmesinde rol oynamıştır.

Tarihin gelişim süreci içinde ortaya çıkan farklı toplumsal yapılar ve bunların doğurduğu sınıfsal mücadeleler içerisinde yer alan gençliğin yeri, işlevi ve önemi her zaman aynı olmamıştır. Bu konuda özellikle kapitalist toplumu kendinden önceki diğer sınıflı toplumlardan ayıran önemli farklılıklar vardır. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist toplumdaki gençliğin fonksiyonu ve yeri önceki toplumlara nazaran çok daha artmıştır. Bundan önceki toplumlarda, üretici güçlerin geriliği nedeniyle, insanların daha çok, yüksek bir yaş sınırından sonra ancak üretime ve toplumsal ilişkilere aktif olarak katılabilmesi zorunluluğu, gençliğin bu toplumlardaki hareketlerde ve mücadelelerde aktif bir yer almasını engelliyordu. Çocukların ve gençlerin büyüklerinden geçmişin deney ve tecrübelerini kazanarak toplumsal hayata aktif olarak katılabilmeleri çok uzun bir yetişme dönemini gerektiriyordu...

Kapitalist toplum ise, bütün bunları değiştirir. Çünkü onu önceki toplumsal sistemlerden esasta ayıran başlıca özellik, üretici güçlerin gelişme düzeyi ve hızıdır. Kapitalist toplumun bu özelliği, toplumsal hareketler içinde gençliğin yeri ve fonksiyonu üzerine esaslı bir değişme ve gelişmeyi beraberinde getirmiştir. Bu değişiklik, en başta, kapitalizmin bütün aşamalarında, küçük-çapta üretim, manifaktür sanayi ve özellikle de makinalaşmış modern sanayi içinde, çocuk ve genç emeğinin sömürülmesinin genel bir sistem haline gelmesinden ileri gelir. Çocukların ve gençlerin büyük bir kesiminin kapitalist toplumda doğrudan üretime, dolayısıyla da işçiler ordusu saflarına katılmaları, onların toplumsal hayatta çok daha erken ve aktif olarak yer almalarını ve sınıfsal içgüdülerinin erkenden uyanmasını sağlar. Böylece daha genç yaşta onları işçi sınıfının sömürücülerine ve onların hükümetlerine karşı yürüttüğü mücadelenin içine sokar.

Bu nedendir ki, kapitalist toplumda gençlik, önceki toplumlarda olduğu gibi, sadece babalarının işi bıraktığı yerden devam

ettirmekle kalmazlar; onlar, insanlık tarihini geliştirme mücadelesini bizzat babaları ile birlikte devam ettirir ve geleceğin kavgasına çocuk denilecek yaşta babaları ile yanyana hayatın pratiği içinde aktif olarak katılırlar. Kapitalizmin kadın ve çocuk emeğini üretime nasıl soktuğunu Marks, «Makineleşme, becerikli, usta işçilerin ayağını kaydırarak, onların yerine acemi işçileri, erkeklerin yerine kadınları, erginlerin yerine çocukları koymaktadır», şeklinde açıklar. Lenin'de, «Makine kullanımının bir başka sonucu da, kadın ve çocuk emeği istihdamındaki büyümedir», diyerek, kapitalist toplumdaki gençliğin sınıf mücadelesindeki yerinin önemini üretimdeki bu rolünden dolayı daha da önem kazandığını şöyle belirtir:

«Emeğinin köleleştirilmesinin tüm dehşetine, yüksek ölüme, kadın ve çocukların bedenlerinin sakatlanmasına ve kaba muamelelere karşın, büyük sermayeye bağlanmak ilerici bir harekettir, çünkü *işçinin düşüncesini uyandırmakta*, çünkü uyusuk ve belirsiz hoşnutsuzluğu bilinçli bir protesto haline getirmekte, çünkü küçük-çapta anlamsız ve münferit başkaldırmayı tüm emekçi halkın kurtuluşu için örgütlü sınıf kavgasına, gücü büyük kapitalizmin tüm varlık koşullarından alan ve bu nedenle *koşulsuz olarak* kesin bir başarıya güvenebilen bir kavgaya dönüştürmektedir.»

«... sanayide kadın ve çocuk çalıştırılmasını tümüyle yasaklama ya da bu tip işe yer vermeyen ataerkil yaşam biçimini koruma çabaları, gerici ve ütöpk olacaklardır. Geniş-çaplı makineli sanayi eskiden dar ev, aile ilişkileri çerçevesinden hiç çıkmayan nüfusun bu kategorilerinin ataerkil tecridini yıkmakla, onları toplumsal üretime doğrudan doğruya katmakla, onların gelişmesini hızlandırır, bağımsızlıklarını arttırır.» (Gençlik Üzerine)

Kapitalizm, sadece çocukların ve gençlerin büyük bir kesimini işçiler ve işsizler ordusuna atarak, onların sınıf mücadelesi içine doğrudan katılmalarını sağlamakla kalmaz; aynı zamanda bunların dışında kalan ve değişik sınıf ve tabakalardan gelen gençlik kesimleri üzerinde de kendi toplumsal yapısına uygun değişikliklerin etkisini gösterir. Kapitalist üretim ilişkileri hakim duruma gelse de, her ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasi koşulları kendine has farklılıklar göstereceği için, diğer toplumsal güçlerin olduğu gibi, gençliğin durumu da kendine özgü bazı özellikler gösterir ve farklı bir sınıfsal ayrışma düzeyi içerir. Biz burada bu farklı durumları ele almayacağız. Bu uzun bir incelemeyi gerektirir. Burada, konumuzu doğrudan ilgilendirdiği için, emperyalizmin güdümünde çarpık kapitalist ilişkilerin geliştiği ve hakim olduğu ülkemiz şartlarında gençliğin genel durumu üzerinde duracağız.

Ülkemizde, emperyalist sermayenin denetim ve hakimiyetinde kapitalizm gelişmiş ve işbirlikçi tekelcilik düzeyine ulaşarak toplumsal yapıda hakim ve belirleyici duruma gelmiştir. Bu kapitalist gelişim, her şeyden önce, yukarıda genel hatlarıyla açıkladığımız biçimde, gençliğin büyük bir kesiminin

Yeri ve Örgütlenmesi

üretim doğrudan katılmalarını ve çocuk yaşta emek sömürsü çarkına atılmalarını doğurmuştur. Böylece günümüzde, gerek küçük atölye üretiminde, gerekse büyük sanayi işletmelerinde çırak ya da işçi olarak çalışan geniş bir işçi gençlik kitlesi yaratmıştır. Kuşkusuz, bir taraftan kapitalizmin körüklediği köyden şehre göç, diğer taraftan çarpık gelişen sanayinin nüfusun iş ihtiyacını karşılamaktan uzak kalışı nedenleriyle, büyük bir gençlik kitlesi de başından itibaren işsizler ordusuna katılmaktadır. Bu yüzden, işçi gençliği ele alırken bu geniş işsiz gençlik kitlesini de bunlardan ayırmak gerekir.

Türkiye'de işbirlikçi tekelciliğin hakimiyetinde kapitalizmin gelişimi, sadece şehirlerde değil, fakat kırsal alanda da geniş bir emekçi gençlik kitlesi yaratmıştır. Kapitalist, makinalı üretim kırsal alanlarda köylülüğü genel bir sosyal tabaka olmaktan çıkarmış ve köylülüğün kendi içinde sınıfsal parçalanmasını getirmiştir. Bu farklılaşma, bir taraftan tarım işçileri ve mevsimlik işçi durumundaki yoksul köylüleri, kır proleter ve yarı-proleterleri olarak, diğer köylü tabakalarından bağımsız ve ayrı bir güç olarak ortaya çıkarırken, diğer taraftan, makinalaşma ve kapitalist büyük-çapta üretim, kırsal alanlarda da kadın ve çocuk emeğinin önemini arttırmıştır. Tarımda makinalaşmanın etkisini Lenin şöyle açıklar: «Tarım aletlerinin kullanılmaya başlanması, 'tam işçi emeğinin fiyatını düşürür' ve bunun yerine, kadın ve çocuklara ait daha ucuz emeğin konmasını mümkün kılar». Aynı şekilde Lenin, «tam işçiler» dışında kalan işçileri, «yarı işçiler» olarak nitelediği «20 yaşa kadar kadın ve erkekler»i de kendi içinde kategorilere ayırarak bunların emeğinin, kapitalizm geliştikçe öneminin daha da arttığını belirtir.

Türkiye'nin şartlarında, kırsal alanlarda kapitalist üretimin ve sınıf farklılaşmasının gelişmesiyle birlikte, mülksüzleşen ve yoksullaşan köylü kesiminin şehirlere ya da gelişmiş tarım bölgelerine göçünün hızlandığı bilinen bir gerçektir. Böylece, tarım alanlarında kapitalist ilişkiler geliştikçe, köylülük saflarından birine zıt ve farklı iki sınıfsal gücün doğuşu söz konusu olur: bunlardan biri, burjuva köylülük, diğer bir deyimle tarım burjuvazisidir; diğeri ise tarım işçileri ve yoksul köylülerdir. Şüphesiz, kırlarda kapitalist ilişkiler sadece bu iki zıt kutup durumunda bulunan burjuva köylülük ve kır proleter ve yarı-proleterlerin varlığını getirmez. Bir de bu iki sınıf arasında orta köylülük ve küçük üretici köylülük söz konusudur. Bu ara tabakalar her geçen gün iki kutup arasında sınıfsal bir ayrışmaya uğrayarak farklılaşmaktaysa da, henüz bir geri tarım ülkesi olan Türkiye'de önemli bir toplumsal güç oluşturmaktadırlar.

Kırsal alandaki gençliğin durumu ve genel içerisindeki konumu da ancak köylülüğün bu farklılaşması ve saflaşması çerçevesinde değerlendirilebilir. Tarım işçileri ve bu kesimden gelen gençlik, sanayi işçileri ile birlikte genel işçi sınıfı içinde değerlendirilebileceğinden, bu kesimden gelen gençlik, işçi gençlik arasında yer almak duru-

mundadır. Bunun dışında, kırsal alanlarda çok geniş bir yoksul köylü gençlik vardır ki, bunların kır alanlarındaki mücadelede yerleri ve önemleri büyüktür. Çünkü, bu gençlik kesimi de, daha çocuk denecek yaşta, topraksızlıktan ve mülksüzlükten, geçimini sağlayabilmek için aile ocağından kopmakta, mevsimlik işçilik yapmak üzere gittikleri kapitalist çiftliklerde, inşaatlarda, maden ocaklarında, vb. işveren sınıfların ağır baskı ve sömürsünü omuzlamak zorunda kalmakta, böylece, tıpkı işçi gençlik gibi, sınıf mücadelesinin aktif ve bilinçli güçlerinden birini oluşturmaktadır. Elbetteki, işçi ve yoksul köylü gençliğin durumu, gücü ve mücadeledeki rolü, bu kadar kısa bir değerlendirme ile açıklanamaz. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, ülkemizde bugüne kadar, gençlik sorunu denilince, genel olarak ilk akla gelen hep öğrenci gençlik olmuştur. Şüphesiz işçi gençlikten bahsedener çok olmuştur, ama, bunlar çoğunlukla lafta kalmış ve gençliğin örgütlenmesi söz konusu olduğunda, ya da pratik örgütlenmesine girildiğinde, yine öğrenci gençlik birinci plâna çıkmış ve çıkarılmıştır.

Ülkemizdeki kapitalist ekonomik yapının şekillendirdiği toplumsal şartlarda, üzerinde durmamız ve ele almamız gereken gençlik kesimleri sadece işçi ve yoksul köylü gençlikten ibaret değildir. Bunların dışında kalan gençlik kesimlerinin en önemlilerinden biri de, kapitalist ilişkilerin hergün mülksüzleşmeye ittiği, ancak ülkemiz koşullarında önemli ve küçümsenmeyecek bir toplumsal güç olan, küçük-burjuva tabakalardan (gerek şehir ve gerekse köy küçük-burjuvazisi) kaynaklanan gençlik kesimidir. Bu gençlik kesimi homojen bir yapıya sahip olmayıp kendi içinde farklı niteliklerde unsurlar barındırmakla birlikte, burada bunu ele almayacağız.

Diğer taraftan, bu gençlik kesimleri dışında, kendi başına ele alınması gereken ve toplumsal ve siyasi hayatta etkili ve aktif gençlik kesimlerinden biri olan, öğrenci gençliği ele almak gerekir. Tabii ki, öğrenci gençlik, sınıf kökeni bakımından farklı unsurların bir araya gelmesiyle oluşur. Ancak, bu gençlik kesiminin genel niteliklerini ve karakterini belirleyen şey, daha çok sınıf kökenleri değil, fakat öğretim sırasında içinde buldukları maddî şartlardır. Her şeyden önce, öğrenci gençlik, erken yaşta bilimle karşılaşır ve dünyayı, çevresini tanır. Aynı zamanda, siyasette ve toplumsal olaylar konusunda da genç yaşta bilgi edinerek bütün bu sorunlar karşısında son derece duyarlılık kazanır. Bu bakımdan toplumsal olaylar ve siyasi hareketler içinde aktif ve duyarlı bir biçimde yer alır. Ancak, öğrenci gençliğin diğer bir yönü daha vardır; bu gençlik kesimi, maddî üretim içinde yer almadığı, işveren, sömürücü sınıflarla üretim içinde yüzyüze gelmediği için ve sosyal yapısı bakımından küçük-burjuva nitelikleri ve karakteri taşır (örneğin, küçük-burjuva bireyciliği, aceleciliği kararsızlığı, vb.).

Gençliğin Mücadelesi ve Örgütlenmesi

Her ülkenin iktisadî, sosyal ve siyasi yapısına bağlı olarak, işçi sınıfının sosyal

devrimi, nasıl ki farklı mücadele siyasetleri ve buna uygun örgütlenme biçimleri ortaya çıkarıyorsa; gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi de her ülkenin ve devrimin içinde bulunduğu somut şartlara bağlı olarak şekillenip gelişir. Örneğin, emperyalist ülkelerdeki gençliğin önündeki mücadele görevleri, örgütlenmesi ve sınıfsal bileşimi, ülkemiz gibi, geri kalmış kapitalist ülkelerden farklıdır. Aynı şekilde, sosyalist devrimin gündemde olduğu bir ülke ile demokratik devrimin gündemde olduğu başka bir ülkede, gençliğin görevleri, sınıfsal bileşimi ve örgütlenmesi de farklı olacaktır. Gene aynı farklılık, birbirinden farklı muhtevalara sahip demokratik devrimlerin geliştiği ülkelerde de söz konusudur; örneğin, bir Çin devrimi ile Bulgaristan devriminde, gençliğin yeri ve örgütlenmesi çok farklıdır.

Burada hemen belirtmek gerekir ki, ülkemizde de gençliğin mücadelesinin ve örgütlenmesinin dayanacağı sınıf temeli ve siyaset de, ülkemizde gündemde olan, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün temel ittifakı etrafından tüm emekçi tabakaların katılacağı, anti-faşist demokratik devrim tarafından belirlenmektedir. Bu konuya geçmeden önce, içinde bulunduğumuz dönemde gençliğin ve gençlik hareketlerinin durumuna kısaca bir göz atalım.

Bugün gençlik hareketlerine baktığımızda, kendi içinde çeşitli siyasi kümelenmelere ayrıldığını görürüz. Çeşitli sınıfların ve birbiriyle içiçe geçmiş sınıfsal çelişkilerin bulunduğu toplumumuzda, sınıfsal homojenliği olmayan gençliğin de kendi içinde ayrılması doğal ve kaçınılmazdır. Ancak bu günkü kümelenmeler, sadece objektif şartların bir ürünü olarak şekillenmemekte, ama aynı zamanda, işçi sınıfının bu hareketler içinde, siyasi ve örgütsel ağırlığını kendi partisi aracılığıyla koyamamasından ileri gelmektedir. Bunun için, bugünkü kümelenmeler ve bunların etkinlikleri uzun boylu böyle kalmayacaktır. İşçi sınıfı kendi bağımsız siyaseti temelinde siyasi partisini oluşturup, sermayeye ve faşizme karşı mücadelede tayin edici ve öncü yerini aldığı şartlarda, diğer sınıf ve tabakaların olduğu gibi gençliğinde bu güçten etkilenmesi ve bu bağımsız sınıf siyaseti etrafında gençliğin geniş kesimlerinin kümelenmesi kaçınılmazdır. Ve işçi sınıfı partisinin etrafında toparlanan bu gençlik, siyasi ve örgütsel güç haline gelmedikçe ve gençlik yığınlarının mücadelesinde öncülük yapmadıkça, gençlik hareketlerinin sınıf mücadelesine bağlanabilmesi mümkün değildir.

Bu öncülük görevi yerine getirilmediği içindir ki, bugün ülkemizde faşizmin, gençlik yığınları arasında, en çok da öğrenci ve küçük-burjuva gençlik arasında, kendisine küçümsenmeyecek bir kitle tabanı yaratması ve çeşitli şekillerde peşinden sürüklenmesi kolaylaşmaktadır.

Faşizme kaptırılmış gençlik kesiminin dışında kalan, gençlik yığınları arasında, gençliği işçi sınıfının ve emekçilerin devrim mücadelesine bağlayacak ve önderlik edecek bir örgütlenmenin esas sınıf daya-

işçi Sınıfının Mücadele Birliği

Yazımızın bir önceki bölümünde Türkiye'nin geçirmiş olduğu sosyal ve siyasi gelişimleri kısaca bir göz atarak, işçi sınıfı hareketinin nasıl bir gelişim gösterdiğini açıklamaya başlamış ve bunun 1971'e kadar olan bölümünü yapmıştık. Bu bölümde de 1971'den günümüze kadarki dönemin kısaca bir açıklamasını yaparak, işçi sınıfının mücadele birliğini sağlama konusunda ne yapılması gerektiğini açıklamaya çalışacağız.

1971'den Sonraki Ekonomik ve Siyasi Durum

Türkiye'nin ekonomik ve siyasi gelişimi ve işçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği düzey bakımından 1971 sonrası dönem son derece önemlidir. 1971 ve sonrası gerek ekonomik gerekse sosyal ve siyasi gelişmeler bakımından önemli değişimlerin yaşandığı bir tarihi süreçtir.

1963-65 yıllarında ekonomik ve sosyal bir güç olarak belirmiş olan işbirlikçi tekeller sermaye, 1971'e gelindiğinde, ekonomik bakımdan olduğu gibi siyasi bakımdan da ülke üzerinde egemenliğini kurma aşamasına varmıştır. Tekelleşmenin gelişmesi, meta üretimi ve mübadelesinin tekeller fiyat mekanizmasına bağlanması, arz ve talep arasındaki dengenin bozulması vb. etkenler bir taraftan tekeller dışı kalmış sermayenin ve yarı-feodal kalıntıların bu tekeller gelişime karşı direnişini getirmiş, diğer taraftan da hem nicelik ve nitelik olarak gelişen işçi sınıfının mücadelesinin yüksek boyutlar kazanmasını ve hem de gittikçe mülksüzleşen küçük-burjuva katmanların düzene karşı muhalefetinin güçlenmesini doğurmuştur. Bu gelişmeler, işbirlikçi tekeller sermaye düzeni ile tekeller dışı kalmış burjuvaların ve feodal kalıntıların direnişi, işçi sınıfının mücadelesi ve küçük-burjuvazinin muhalefeti arasındaki çelişkilerin keşiştiği bu odak noktasında, bir kapışmanın koşullarını yaratmıştır. Bütün bu çelişkilerin birlikte keşiştiği bu dörtlü odak noktası, 1971'in tarihi, ekonomik ve siyasi şartlarında, emperyalizm ve işbirlikçi tekeller tarafından bir çözüme bağlanmak durumundaydı. Ve öyle oldu.

Bu durumda, işbirlikçi tekeller sermaye, özellikle işçi sınıfı hareketinin ve devrimci mücadelelerin gelişimini durdurabilmek ve aynı zamanda tekeller dışı kalmış sermayeyi ve diğer sömürücü güçleri tam güdümü altına almak ve siyasi egemenliğini tek başına oluşturmak üzere harekete geçmiştir. Ne ki, Türkiye'nin ekonomik yapısından ve işbirlikçilik niteliğinden dolayı, bu tekeller sermaye, ne tekelleşmemiş sermaye üzerinde sadece iktisadi cebr yoluyla hakimiyet sağlayabilecek ve ne de işçi sınıfı hareketini sadece malî yollardan, yani güçlü bir işçi aristokrasisi yaratarak engelleyebilecek güçte olmadığı için, bu çelişkileri iktisat-dışı cebr yöntemiyle çözme yoluna gitmiştir. Bu amaçla işbirlikçi tekeller burjuvazi, süreç içerisinde ele geçirmiş ve kendine bağlamış olduğu devlet mekanizmasını ve onun silahlı

kuvvetlerini harekete geçirerek, 12 Mart muhtırasını verdimiş ve açık faşist diktatörlüğü uygulama alanına koymuştur.

Ancak, Türkiye'de faşizm, aşağıdan yukarıya güçlü bir kitle temeli yaratarak değil, yukarıdan aşağıya devlet eliyle uygulamaya konduğu için, ne geniş yığınları kendi tarafına çekebilip işçi sınıfı hareketini önemli ölçüde bastırabilmiş ve ne de (tekeller sermaye yeterince güçlü olmadığı için) bir anda tekeller dışı sermaye üzerinde kesin bir egemenlik kurabilmiştir. Bu durumda, 12 Mart faşizmi döneminde, işçi sınıfı hareketi ve genel devrimci mücadele önemli darbeler yemekle birlikte, özellikle 1973'ten sonra hızla gelişimine devam etmiş, diğer taraftan tekeller sermaye ekonomik ve siyasi hayatın bütün önemli noktalarını ele geçirip, tekeller dışı sermayeyi süreç içinde tam bir kontrol altına alma koşullarını yaratmıştır. Bu ekonomik ve sosyal şartlarda, 12 Mart faşizmi kendisine destek olarak geniş bir kitle temeli bulamamış, bu nedenle devlet üzerinde işbirlikçi tekeller sermayenin kesin egemenliğini sağlayarak, geri çekilmiştir.

İşbirlikçi tekellerliğin devlet üzerinde kesin hakimiyeti sağlaması ve ekonomik yapıda da tek belirleyici güç haline gelmesi, özellikle 1973'lerden sonra yarı-feodal kalıntıların ve tekelleşmemiş sermaye katmanlarının temsilciliğini yapan siyasi güçlerin ya eritilip yok edilmesini ya da tekeller sermayenin güdümü ve denetimi altına alınabilmesini sağlamıştır. Kuşkusuz, tekeller sermaye, tekelleşmemiş orta sermaye katmanlarını tümüyle ortadan kaldırmaz; bu ekonomik olarak mümkün değildir. Ancak hem ekonomik ve hem de siyasi yönden üzerinde kurduğu baskı neticesinde bunları kendi güdümü altına sokar ve kendi sermayesine bağlar. Gerek 12 Mart döneminde ve gerekse sonra bu sermaye katmanlarının üzerinde uygulanan tüm baskıların amacı da budur. Tekeller sermaye böylece, hem ekonomik yapıdaki rekabeti ortadan kaldırmış olur, hem de tekeller dışı kalmış sermayenin siyasi üst yapıdaki bağımsız varlığına son verir. Ve böylece bir tek rekabet kalır ki, o da: Tekeller sermayenin kendi arasındaki rekabettir.

Günümüz Türkiye'sinde görülen de budur. Geçen sayıdaki bölümde belirttiğimiz gibi, CHP, tekelleşmemiş orta sermaye sahiplerinin bir kesiminin işbirlikçi tekellerliğe karşı muhalefetinin siyasi temsilcisi olarak ortaya çıkmıştır. Ancak, 1965'lerden 1978'lere kadar geçen süreç içinde, tekeller sermaye, kendi dışında kalmış olan diğer sermayelerin ve onların siyasi temsilcilerinin varlığına son verirken, CHP'yi de kendi kontrolü ve siyasi egemenliği altına almıştır. Ve bugün artık CHP orta sermayenin bir temsilcisi değil, tekeller sermayenin faşizmin uygulamaya konmasından yana olmayan kesiminin temsilciliğini yapan bir siyasi partidir. Tekeller sermayenin doğuşuyla birlikte, sosyal-demokrat partilerin giderek tekellerin güdümüne girmesi ve onun siyasetinin temsilcisi haline gelmesi kaçınıl-

maz bir diyalektik kanundur. Lenin'in de belirttiği gibi, bir sermaye bir kez ülke üzerinde kendi egemenliğini kurduktan sonra, herhangi bir parti ve iktidar değişikliği o sermayenin egemenliğinde birşey değiştirmez. Bu, tekeller sermayenin egemenliği koşullarında, zorunlu ve değişmez bir kuraldır. Bütün bu nedenlerle, bugün CHP, tekeller dışı kalmış sermayenin tekellerliğe karşı muhalefetini değil, tekeller sermayenin bir kesimini temsil etmektedir.

Tekeller sermayenin dostu olmaz (aynı kural bütün sermayeler için de söz konusudur). Dün MC yanlısı olan tekeller sermayenin büyük bir kesimi bugün CHP yanlısı ve MC'yi oluşturan partilerin siyasetine karşı bir duruma gelmiştir. Mesela, MHP tekeller sermayenin faşizmden yana olan kesiminin temsilcisi olarak geliştirilip, güçlendirildiği halde, bugün yine tekeller sermayenin en büyük kesimi tarafından bir köşeye sıkıştırılmış bir durumdadır. Bir Murat Bayrak bile bugün MHP'ye karşı olduğunu ve MC'yi oluşturan partilerin tutumlarını desteklemediğini; hattâ MC'nin yıkılmasında katkısının olduğunu bile söylemektedir. Dahası, Maocularla bile güçbirliği yapabileceğini açıkça söylemektedir. Bu örnekler tekeller sermayenin en belirgin karakterlerindedir. Yani, dün MC ve MHP yanlısı olan tekeller burjuvaların büyük bir kesiminin bugün MC'nin yıkılmasına katkıda bulunup, CHP ile AP'den ayrılan milletvekillerinin kurduğu (yani bir AP-CHP koalisyonu görünümünde olan) bir hükümet yanlısı olması, şaşkıncı değil, tekeller sermayenin en karakteristik özelliğidir.

12 Mart faşizmi sonrasında, CHP'nin sosyal-demokrat bir siyaset savunarak güçlenmesi ve 1977 seçimlerinde bu gücünü daha da arttırması, DP, CGP, MSP gibi partilerin ağır kayıplara uğraması, MHP'nin 1977 seçimlerinden güçlenerek çıkmasına rağmen, bugün tekeller sermayenin en güçlü kesimi tarafından bir köşeye sıkıştırılması, CHP ile uzlaşmaya yanaşmadığından, AP'nin tekeller sermayenin büyük bir kesiminin desteğinden mahrum kalması, CHP'nin güçlü tekeller tarafından desteklenerek tekeller sermayenin partisi haline getirilip hükümette çıkarılması; bütün bu ve buna benzer siyasi gelişmelerin nedenlerinin iyice belirlenebilmesi için, mevcut sermaye düzeninin gelişiminin ortaya çıkardığı şu temel noktaların iyice belirtilmesi gerekir:

1) 1971'den sonra, işbirlikçi tekeller sermayenin ekonomik ve siyasi yapıdaki egemenliği, kesin bir hakimiyete dönüşmüştür. Böylece, işbirlikçi tekellerlik orta sermaye katmanlarının bir kesiminin ekonomik ve siyasi varlığına son verirken, diğer bir kesimini de kendine bağlamıştır. Tekeller burjuvazi bugün artık devlet ve onun vurucu güçleri üzerinde tam bir hakimiyete sahiptir ve artık bu hakimiyeti kırabilecek tek güç işçi sınıfıdır. Aynı şekilde bu sermaye, CHP'yi de gerek malî yollardan gerekse siyasi baskılarla kendi denetimi altına almış ve yönetimini ele geçirmiştir. Bu son derece önemli bir noktadır, çünkü Emegın Birliği

ve Sendikalar Hareket / 3

ile diğer tüm oportünist görüşler arasında en önemli ve kesin ayırım, bu tespitten kaynaklanmaktadır. Örneğin, TSİP, CHP'nin teknelci sermayenin temsilcisi durumuna gelmediğini, ve sosyal-demokrasinin teknelci sermayenin uşaklığına doğru tarihi evriminin zorunlu olmadığını iddia etmektedir. Aynı şekilde, TKP, CHP'yi işbirlikçi teknelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı mücadele eden «milli burjuvazinin ilerici güçlerini» temsil ettiğini zırvalamaktadır (bu konuda TSİP, TKP ve TİP ile polemiklerimiz, «Sosyal-Demokrasi ve İşçi Sınıfının Karşısındaki Yeni Yol Ayrımı» adlı yazımızda yer alıyor).

2) 1971'den sonra gelişmesi daha da hızlanan, işçi sınıfının ve emekçi yığınların sermaye düzenine ve faşizme karşı mücadeleleri, bu mücadeleyi kucaklayan ve yönlendiren bir proletarya partisinin yokluğundan dolayı, CHP tarafından kendine çekilebilmiş ve CHP'nin teknelci sermayeyle uzlaşma politikasının peşine takılabilmıştır. CHP'nin bu derece güçlenebilmesinin sebebi, «demokratik sol», «halk iktidarı», «bozuk düzene son» gibi demagojik sloganlarla bu emekçi kitleleri ve hareketlerini kendi tarafına çekebilmesidir. Ancak, daha bugünden, CHP zorunlu olarak bağlandığı teknelci sermayenin çıkarları doğrultusunda sağa ve gericiliğe, en sonunda da faşizmle uzlaşmaya kaydıkça, gerçek yüzü açığa çıkmakta ve geniş işçi ve emekçi kitleler, CHP'den kopmaktadır. CHP'nin, yani sosyal-demokrasinin parçalanması kaçınılmazdır ve sosyalistlerin görevi bu parçalanmayı bilinçli ve örgütlü bir şekilde hızlandırmaktır.

3) Türkiye'de kapitalizmin uzun bir tarihi süreç içinde çeşitli ekonomik aşamalardan geçerek gelişmesi sonunda olurlarına varmış ve işbirlikçi teknelcilik aşamasına ulaşmıştır. Bu gelişime bağlı olarak, ekonomik, toplumsal ve siyasi yapıda, yine kapitalizmin gelişme düzeyine bağlı olarak, çeşitli aşamalardan geçmiş ve bugünkü işbirlikçi teknelci sermaye düzenine varmıştır. Geçen sayımızdaki bölümde belirttiğimiz gibi, geçmişte burjuvazi, o günkü ekonomik ve siyasi yapıya karşı gelişen muhalefeti ve mücadeleyi, kapitalist ilişkilerin gelişmesine bağlı olarak ekonomik ve toplumsal yapının sınıfsal değişmesi, toplumsal çelişkilerin değişmesi yolundan engelleyebiliyor ve atlatabiliyordu. Halbuki artık bugün böyle bir şeyin imkânı kalmamıştır. İşbirlikçi teknelci sermaye emperyalizmin güdümünde gelişmiş, ekonomik ve siyasi yapıda kesin egemenliğini kurmuş ve karşısında da geniş ve güçlü bir işçi sınıfı yaratmıştır. İşçi sınıfının ve onun etrafında toplanan emekçi tabakaların mevcut düzene karşı mücadelesini, artık ekonomik ve toplumsal düzenin bir üst aşamaya geliştirilmesiyle geçiştirmenin imkânı kalmamıştır. Çünkü işbirlikçi teknelci kapitalizm, Türkiye gibi ülkelerde sermaye gelişiminin ulaşabileceği en son aşamadır; mevcut ekonomik ve toplumsal yapının gelişebileceği tek yol kalmıştır, o da: Emperyalist ve teknelci sermaye egemenliğinin kırılması, kapitalizm sınırlarının parçalanması ve sosyalizme doğru yönelmesi. Bu ne-

denle, egemen sınıf, mevcut düzene karşı bütün mücadeleleri, yine bu düzenin sınırları içinde bastırmak mecburiyetindedir.

Bu durumda, işbirlikçi teknelci burjuvazinin işçi sınıfının ve emekçi yığınların mevcut düzene karşı mücadelesini engelleyebilmek yolunda, elinde başlıca iki araç kalmıştır: Faşizm ve sosyal-demokrasi (reformizm). Teknelci sermaye devlet mekanizmasını ve onun silâhlı güçlerini ele geçirmiş ve güdümü altına almıştır. Bu yüzden, gerektiği zaman devletin güçlerine dayanarak faşizmi uygulama alanına koymaktadır. Aynı şekilde, faşizmin kitle temelini oluşturmak amacıyla MHP ve AP gibi faşist ve gerici partileri kullanmaktadır. Ancak Teknelci sermaye her zaman faşizmden yana olmaz; bu araca ancak zorunlu kaldığı ve başka çıkar yol kalmadığı zaman baş vurur. Buna başvurmadığı dönemlerde siyasi gerici diktatörlük yöntemleriyle, yani işçi ve emekçi kitleleri mali ve iktisadi yöntemlerle uyutmak ve kendine bağlamak için çalışır. Kuşkusuz böylesi yöntemleri MHP gibi militan faşist partiler eliyle değil CHP gibi, sosyal-demokrat (reformist) partiler eliyle yürütmeye çalışır.

İşte CHP'nin bugünkü görevi ve fonksiyonu budur. Bu nedenle CHP işçi ve emekçi kitleler arasında reformist hayaller yaymaya, düzene karşıymış gibi görünmeye çalışmakta, ama hükümete gelince de, AP'nin bile cesaret edemediği biçimde, teknelci burjuvazinin çıkarlarının açıktan bekçiliğini yapmaktadır (örneğin, IMF ile anlaşma). CHP'nin 1971'den bu yana hem Türk-İş ve hem de DİSK üzerinde etkinlik sağlama mücadelesi ve DİSK'i kendine bağlı burjuva sendikacılar eliyle hakimiyeti altına alması da, teknelci holdingler tarafından CHP'ye verilmiş olan bu görevin bir sonucudur.

4) İşbirlikçi teknelci sermayenin en güçlü ve büyük kesimi (Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, vs.) bugünkü şartlarda, işçi sınıfı ve emekçilere karşı faşizmin uygulamaya konmasından yana degillerdir. Çünkü, hem faşist uygulamanın kendi aralarında yaratacağı tahribatı önleyecek güçte degiller, hem de CHP bugünkü şartlarda teknelci sermayeye halk kitlelerinin reformist yöntemlerle bağlayabilme «umut»u vermektedir. Bu nedenle, bu teknelciler, uzun zamandan beri bir CHP-AP koalisyonunun yaratılması için çalışmışlar, ancak AP-MHP'den ayrılmayıp buna karşı direnince, AP'nin S. Demirel yönetimine karşı 11'leri harekete geçirerek CHP-Bağımsızlar hükümetini kurmuşlardır. Bu politikaya karşı ve faşist diktatörlüğün gerçekleştirilmesinden yana olan MHP'nin ise haddi, teknelci sermaye tarafından kendisine bildirilmektedir.

Bilindiği gibi, devleti ve özellikle onun silâhlı güçlerini ele geçirmiş olan en büyük teknelci sermaye grupları, 12 Mart faşizminde gerekli kitle desteğini sağlayamadıkları için, MHP'yi faşizmin kitle temelini genişletmek amacıyla desteklemiş ve güçlendirmişlerdi. Ancak son dönemlerde, MHP, en bü-

yük holdinglerle arasında rekabet çelişkisi bulunan bazı teknelci sermaye gruplarının desteği ve güdümünde, yalnız faşizme kitle temeli teşkil etmek ve faşistleştirilmiş olan devlet güçlerine yardımcı olmak değil, fakat devlet kurumlarını da bizzat ele geçirmek ve devlet mekanizmasında hakimiyet sağlamak amacıyla çaba sarfetmiştir. MHP'nin bu türlü çabaları, zaten devlet mekanizmasını hakimiyeti altında tutan en büyük teknelci grupların, hem ekonomik ve hem de siyasi çıkarlarını zedelemeye başlamıştır. Buna örnek olarak, Tarih'teki olayları, verebiliriz. MHP böylece haddini aşmış, teknelci burjuvazinin devlet ve ordu eliyle uygulayabileceği faşizmin kitle temeli olma esas görevinden sapmış, devlet kurumlarına el atarak en büyük teknelci birliklerin ekonomik ve siyasi menfaatlerine dokununca, hem MHP hem de onun peşinden ayrılmayan AP yönetimini bir köşeye sıkıştırılmıştır. Artık günümüzde, her burjuva partisi, ancak, ekonomide olduğu gibi devlet cihazında da kesin hakimiyeti elde tutan büyük teknelci birliklerin güdümünde ve hizmetinde bir politika izledikleri takdirde gelişebilir ve tekeller tarafından desteklenirler.

1971'den Sonra İşçi Sınıfı ve Sosyalist Hareket

Bu bölümde, olayların etraflı anlatılmasına girmeden, işçi sınıfı hareketinin ve sosyalist hareketin içinde bulunduğu durumu kısaca özetleyeceğiz. Sermayenin her gelişim aşaması, kendisiyle birlikte değişik sosyal ve siyasi hareketleri de beraberinde getirir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, 12 Mart faşizminin çözmeye çalıştığı sorunlardan biri de, işçi sınıfı hareketiydi. Ne ki, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazi, teknelci sermaye katmanlarına yaptığını işçi sınıfı hareketine yapamamıştır ve yapamazdı da.

İşçi sınıfı mücadelesi ve sosyalist hareket, 1970 sonlarına geldiğinde, büyük bir dağınıklık ve karışıklık içinde bulunuyor ve bilinçli bir siyasi mücadeleye geçiş bakımından, tabiri caizse, tam bir delikanlılık dönemi yaşıyordu. Her şeyin delikanlılık döneminde olduğu gibi, işçi sınıfı hareketinde de, çeşitli dengesizlikler, aşırılıklar, o güne kadar görülmemiş toplumsal patlamalar ve mücadeleler görülmekteydi. Bu hareketlilik, ekonomik ve sosyal yapıdaki buhranın zorunlu bir sonucu olmakla birlikte, aynı zamanda, geçmişten kalan örgütsüzlüğün ve oportünist ve pasifist etkinliğin getirdiği duraganlığın da bir anti-teziydi. 1971'deki işçi sınıfı hareketi ve faşizme karşı mücadele, o güne kadar görülmemiş bir düzeye ve mücadele biçimlerine ulaşmakla birlikte, kendisini geçmişteki pisliklerden arındıramamıştı. Tekelleşmenin bir sonucu olarak geniş küçük-burjuva yığınların mülksüzleşerek işçi sınıfı saflarına katılması, tarım kesiminde emekçi köylü yığınların sermaye ve toprak düzenine karşı hareketlerini artır-

ması, vb. gelişmeler öyle bir durum yaratmıştır ki, proletarya burjuvaziye karşı mücadeleyi güçlendirirken, küçük-burjuva yığınlar ile tekelci sermaye düzeni arasındaki çelişkilerin derinleşmesi ve bunun yol açtığı saflaşmalar da aynı döneme rastlamıştır...

Kuşkusuz, ekonomik ve toplumsal yapıdan kaynaklanan bu karışıklık ve iççelik, toplumsal ve siyasi hareketlere de yansımıştır. Bu nedenle 1971'lerdeki hareketler, proletaryanın saf bir hareketi olarak değil, fakat geniş küçük-burjuva yığınların tekelci sermaye düzenine karşı mücadeleleri ile birbirine karışarak patlak vermiştir. Bu karışıklık, proletaryanın bağımsız siyasetini ortaya koyacak bir Marksist partinin yokluğundan, daha da artmıştır. Bunun için, 1971'ler dönemi, işçi sınıfı hareketinin küçük-burjuvaziden ayrı değil, tersine onunla birlikte, hattâ aynı örgütlerin çatısı altında birlikte sürdüğü bir dönemdir. Bu durum, gerek 12 Mart öncesi ve gerekse 12 Mart sonrası döneminde, işçi sınıfı hareketinin dağınıklık ve örgütsüzlük içinde gelişmesinin en büyük nedenidir.

Özellikle 1973'ten sonra doğan şartlar, 12 Mart döneminde ortalıkta görülmeyen bütün küçük-burjuva unsurları yeniden harekete geçirmiş ve işçi sınıfı ve sosyalist hareket böylesi unsurların hücumuna uğramıştır. İşçi sınıfı ve sosyalizm adına ortaya çıkan küçük-burjuva siyasetçileri beş, altı tane «sosyalist» parti ve en az bir o kadar da siyasi örgütler kurmuşlar ve legal çalışma imkânlarının çoğalmasından faydalanan emekçi ve gençlik kitleleri içinde önemli bir etkinlik sağlamışlardır.

Ancak, özellikle 1975'ten sonra, ne zaman siyasi mücadelede CHP reformizmine karşı tavır gündeme geldiğinde, işçi sınıfı ile küçük-burjuvazi de dahil her türden burjuvazinin ayrışması da gündeme gelmiştir. Bu durum, ilk olarak 1977'deki 5 Haziran seçimlerinde objektif olarak ortaya çıkmıştır. Bu seçimler sırasında, proletarya adına ortaya çıkan tüm küçük-burjuva parti ve gruplar CHP'nin kuyruğunda sürüklenmeye devam ederken, proletaryanın bağımsız sınıf politikası da seçimlerde kendisini açık bir şekilde göstermiştir. Bu döneme kadar, işçi sınıfı, kendi bağımsız siyasi partisinin yokluğundan, bu küçük-burjuva parti ve grupların içinde yer almakta ve siyasi mücadeleye bunların içinde katılmaktaydı. Ancak günümüzde bu türlü partiler ve gruplar içinde işçi sınıfı ile küçük-burjuvaların (özellikle entellektüellerin) ayrışması, bir parçalanma ve dağılma şeklinde durmaksızın devam etmiştir ve devam edecektir.

İşçi sınıfının bağımsız tavrı ve politikası, Emegın Birliği tarafından, ufak bir güç şeklinde de olsa, işçi ve emekçi yığınların gözünde objektifleştirilince, bu ayrışmalar daha da hızlanmıştır. Kuşkusuz, bu gelişmeler işçi sınıfı hareketi içinde yoğun bir ideolojik mücadeleyi de beraberinde getirmiş, siyasi mücadelenin pratiğinde işçi kitleleri içinde ideolojik araştırma ve mücadeleler son derece hızlanmıştır. Bu olgu, geçmişte görülen amaçsız ve hedefsiz bölünmelere karşılık yeni bir gelişme doğurmuştur. O da şudur: Kimin, ne için, hangi siyasetten ve

ideolojiden ayrıldığının ve hangi siyasetin saflarına katıldığının bilinçsiz bir kör döğüşü şeklinde değil, bilinçli bir şekilde yapılması, Yani, 1976'lardan itibaren başlayan bu sürece, ideolojide ve siyasette proletarya ile küçük-burjuvazinin ayrışma süreci diyebiliriz.

Aynı zamanda bu süreç ideolojik ve siyasi yönde ayrışmayla birlikte, işçi sınıfının örgütsel yönden ayrışmasını da yani, kendi partisini oluşturma koşullarını da yaratmıştır. Yani, mevcut durumda işçi sınıfı küçük-burjuvaziden hem ideolojik ve siyasi hem de örgütsel olarak bir ayrışma durumunu yaşamaktadır. İşçi sınıfı küçük-burjuva kökenden kaynaklanan oportünizmle kesin çizgilerle ayrıldıktan sonradır ki, küçük-burjuvaziyle olan ittifaklarını sağlam bir şekilde, ilkelere oturtarak kurabilsin. İşçi sınıfı siyasi yönden sosyal-demokrasi, küçük-burjuva sosyalizmi gibi tüm burjuva siyasetlerden ayrılmak üzere böyle bir hesaplasmaya girmişken, ekonomik mücadelesi yani sendikal örgütlenmesi bakımından bir çırpıda böylesi bir saflasma koşulu yaratmamıştır.

Her ülkede olduğu gibi, Türkiye'de de küçük-burjuva aydınlar işçi sınıfından önce siyasi sahneye çıkmış, işçi sınıfı adına oportünizmi güçlü bir şekilde işçi sınıfı arasına yaymış ve önemli ölçüde de işçi sınıfını bu politikanın peşine takmıştır. Oportünizmin en belirgin karakteri sınıfsal işbirliğidir, yani burjuvaziye güven, işçi sınıfına güvensizliktir. Türkiye'nin ekonomik, sosyal yapısı gereği, biraz önce de belirttiğimiz gibi tekelliliğin hem tarım alanında, hem de kentlerde küçük mülkuyetleri ortadan kaldırarak, yoğun bir küçük-burjuva tabakasını proleterleştirip işçi sınıfının arasına katmasıyla oportünizmin maddi temeli bir süre için daha da güçlenmiş ve sınıfsal işbirliği politikası daha belirgin bir hale gelmiştir. İşçi sınıfının bu güne kadar bağımsız siyasi bir partisi olup, kendi sınıfsal bağımsız siyaseti burjuvazinin ve oportünizmin karşısına çıkmadığı için proletarya siyasi yönden olduğu gibi ekonomik örgütlenmesi konusunda da burjuvazinin kuyruğuna takılmıştır. Bu durum CHP'nin güçlenip, tekelci burjuvazinin temsilcisi olarak iktidara gelmesi sırasında daha değişik bir hal almıştır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi sınıf sendikacılığını yürütmek üzere Türk-İş'ten ayrılarak kurulmuş olan DİSK önce oportünist TİP'in yönetiminde, mücadele etmiş, daha sonrada oportünist TKP tarafından DİSK yöneticileri TKP politikasına kaydırılmıştı. Gerek TİP olsun gerekse TKP olsun oportünist karakterlerinden dolayı proletaryaya değil, burjuvaziye güven duymaktadırlar.

Bunun için TİP döneminde yapılamayanı TKP yapmayı başarmıştır. Herkesin bildiği gibi TKP, sınıf işbirliği politikası sonucu DİSK'in 6. Kongresinde DİSK yönetimini CHP'ye teslim etmiştir. Bundan sonra işçi sınıfının ekonomik mücadelesi şöyle bir tablo arz etmiştir.

Bir yandan faşist sendika olan MİSK baskı ve şiddete dayanarak işçi sınıfının bilinçsiz bir kesimini kendi çevresinde toplamıştır ve toplamaya devam etmektedir; bir

yandan TÜRK-İŞ önemli bir işçi kesimini kendi içinde barındırırken bir yandan da bugün CHP'nin yönetim ve denetimde olan DİSK yönetimi sosyalizm adına sahtekârlık ederek Türkiye işçi sınıfını avutmakta ve burjuvazinin peşine takmaktadırlar.

Bu tablo karşısında her Marksiste düşecek görev sınıf sendikacılığını savunmak ve sınıf sendikacılığının örgütlenmesine girişmek için elinden gelen bütün çabayı harcamaktır. Daha doğru bir deyimle; işçi sınıfının birliğini sağlamaktır. Kuşkusuz; sınıf sendikacılığının oluşturulması Marksist ilkesi bir sürü oportünist burjuva yarıdakçılarının beyinlerini kurcalayacaktır. Ve bu oportünistler «işçi sınıfının birliğinden yanayız» sahtekârlığıyla sınıf işbirliği politikasını savunacaklardır. Yani DİSK'in CHP'nin denetiminde ve işçi sınıfının büyük bir kesiminin Türk-İş içinde ve hattâ MİSK'de kalmasını işçi sınıfının birliği olarak karşımıza çıkaracaklardır. Çıkarmakla kalmayıp bunu bütün şiddet ve hiddetleyle savunacaklardır. Ve bizi işçi sınıfının birliğini parçalamakla suçlayacaklardır.

Ama; bu lokmayı ne oportünistler kolay yutabilecekler, ne de burjuvazi. Çünkü mevcut durumu burjuvazide savunmaktadır. CHP, TÜRK-İŞ içinde büyük bir etkiye sahiptir. DİSK yönetimini zaten elinde tutmaktadır. CHP, devraldığını savunduğu «enkaz»ın yükünü bu sendikalara dayanarak işçi sınıfı ve diğer emekçilerin sırtına yükleyerek temizlemeyi düşünmektedir. Ne ki; bir halk deyiminde olduğu gibi, «boş torbayla at tutulmaz». CHP Avrupa'daki sosyal-demokrat partilere özenmektedir, ama; Avrupa'da olduğu gibi işçi sınıfı içinde güçlü bir satılık aristokrat tabaka yaratmayacaktır. Yaratmaya çalıştığı aristokratların başına, yukarıdaki halk deyiminde belirtildiği gibi «boş torbayı» asmaya çalışacaktır ki, aristokratlar da bu «boş torbayla» avutulamayacaklardır.

Avutulamayacakları gibi, işçi sınıfı içerisinde doğacak patlamaları, ne başlarında «boş torba», olan aristokratlar, ne bizim seçereli oportünistler, ne de onların bel bağladığı CHP durduramayacaktır. Şunu oportünistlere söylemek lazım ki; hiç biriniz (parti veya grup) Avrupa'daki oportünist, komünist partiler gibi işçi sınıfını uzun boylu avutup burjuvazinin peşine takamayacakınız, çünkü sırtınızı dayadığınız CHP, Avrupa Sosyal Demokrat partileri gibi işçi sınıfı ve tüm emekçileri tekellerin mali gücüne dayanarak avutamayacaktır. Bu nedenlerden dolayı; sınıf sendikacılığı örgütlü bir şekilde yaratılsa da, yaratılmasa da, bilinçli işçi yığınları mevcut baskılara daha fazla dayanamayarak önemli sosyal patlamaların meydana gelmesini sağlayacaktır. Oportünistlerin korktuğu yani, sınıfsal işbirliği politikası doğrultusunda yürütülen ve bu gün işçi sınıfının hemen hemen tümünü burjuvazinin yönetim ve denetimi altına sokma olan «birlik politikası»nın parçalanması gündeme gelecek ve gerçek sınıf sendikacılığı zorunlu olarak doğacaktır. Bütün bunlardan dolayı her Marksist ve her sınıf bilinçli işçi bu güne bakarak yarını görmek mecburiyetindedir. Bunun için bir sınıf sendikacılığının gündeme getirilmesi bu gün için acil bir görevdir. Öyle bir görev ki; oportünizm ne kadar «birlik» şarlatanlığı yapar-

sa yapsın işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takıp, buna «birlik» yaftasını ve ölçülerde takarsa taksın, burjuva yardakçılığını yaparken işçi sınıfından yana olduğunu ne kadar söylesen söylesen ve bize ne kadar dehşet verici itham ve tenkitlerde bulunursa bulunsun; biz Marksist-Leninistler Lenin'in şu dediğini mutlaka yapmalıyız:

«Biz böyle bir ayrılığa (hattâ monarşist kafalı işçilerle olan ayrılığa bile), grev, vs.'nin birliğini bozacak zemini hazırladıkları için karşı olduğumuzu her zaman ilân edeceğiz, fakat her zaman, genel olarak işçi saflarına ve özel olarak tüm işçi sendikalarına «bu ayrılığı sokacağız.» (Sendikalar Üzerine s. 289)

Evet oportünüst baylar sizler işçi sınıfının her türlü burjuva siyasetten bağımsız sınıf sendikacılığını burjuvazinin eline terk ederek meydana tümüyle burjuvaziye bırakarak, işçi sınıfının, Lenin'in deyimiyle, «birliğini bozacak zemini hazırladığınız için, mevcut duruma ve «birlik» diye işçi sınıfına yutturmaya çalıştığımız burjuva kuyrukçuluğuna, yine Lenin'in demiyse, «karşı olduğumuzu her zaman ilân edeceğiz» ve yine sizin havarisi kesildiğiniz esasta dağınıklık fakat size göre «birlik» sayılan burjuvazinin işçi sınıfının ekonomik mücadelesini yönlendirmesini engellemek için, yine Lenin'in deyimiyle, «genel olarak işçi sınıfına ve özel olarak tüm işçi sendikalarına bu ayrılığı sokacağız».

Tüm oportünizm şunu bilmelidirki; artık işçi sınıfı eskisi gibi değildir Türkiye'de, Oportünizmin üstesinden gelecek güce varmıştır. İşçi sınıfı, sizin burjuvaziye teslim ettiğiniz, adına da «birlik» dediğiniz sarı, korsan ve reformist sendikacılığı işçi sınıfının birliği olarak kabul etmeyecektir. Bu güne kadar oynamış olduğunuz bu oyunlar bundan sonra ters tepecek, ters tepmekle kalmayacak sizi de tepeleyecektir. İşçi sınıfının birliği, yutturmaya çalıştığımız sınıfsal işbirliği ve burjuva kuyrukçuluğu değildir. İşçi sınıfının birliği, işçi sınıfı partisinin bağımsız siyaseti öncülüğünde yürütülen ve denetlenen bir sendikal mücadele ile sağlanabilir. Şu durumda CHP'nin büyük etkinliğinin olduğu TÜRK-İŞ olsun ve bizzat CHP'nin yönettiği DİSK olsun ve de faşist MİSK olsun, bu sendikaların hangisi proletaryanın çıkarları uğruna, burjuvaziye karşı mücadele edecektir? Değil CHP'nin yönetimine geçtikten sonra, «sınıf sendikası» olduğunu savunan DİSK oportünüst TKP'nin yönetimindeyken bile PROFİLO'da yürütülen işçi hareketi ve bunun gibileri ortaya çıktığında, işçi sınıfı faşizm tarafından kurşunlanarak, bir kesimi burjuvazi tarafından işten atılırken, işçi sınıfının birliğinden yana olmadı. Herkesin gördüğü ve bildiği gibi işçi sınıfı parçalandı, bölündü, yalnız bırakıldı, birlikte hareket etmesi önlenildi ve DİSK yöneticileri burjuva babalarına sarıldılar. İşte «birlik» dediğiniz ama özünde parçalanma buna derler.

Bu günkü ortam, örnek verdiğimiz geçmişten de kötü bir ortamdır. Oportünizm işi o kadar ileriye götürdü ki, geçmişte işçi sınıfını böldüğü parçaladığı ve sınıf bilinçli işçileri işinden attırıp, işçi sınıfını gerçek önderlerinden mahrum bıraktığı yetmedi, şimdi DİSK'i CHP'nin eline teslim ederek,

DİSK vasıtasıyla yürütülmüş olan işçi sınıfının ekonomik mücadelesini de burjuvazinin eline bırakmıştır. İşte oportünizmin «birlik» dediği, özünde dağınıklık olan bu durumu Marksist-Leninistler olarak bilinçli bir şekilde bozmaya çalışacağız. Bu gün eleştirilmesi gereken bir şey varsa; işçi sınıfının birliğini sağlamak gerekçesiyle, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini sosyal demokrasi ile oportünizmin eline bırakan ve bırakmak isteyen zihniyettir. Bu ortamı yaratanlar işçi sınıfının dağınıklığın maddi temelini oluşturanlardır. İşte biz bu dağınıklığın maddi temelini ortadan kaldırmak üzere sınıf bilinçli tüm işçileri mücadeleye çağırıyoruz ve bunun için Lenin'in belirttiği gibi «genel olarak işçi saflarına ve özel olarak tüm işçi sendikalarına bu ayrılığı sokacağız.» İşçi sınıfı ile sosyal demokrasi ve oportünizm arasında ayrılık sokmadan Türkiye işçi sınıfının burjuvazinin ve oportünizmin elinden yakayı almasının olanağı yoktur. Mevcut durumda Türkiye işçi sınıfının birliğinin sağlanması için, Türkiye işçi sınıfının birliğinin esas engeli olan, burjuvazinin yönetiminde olan mevcut sendikacılığın kabuğunun kırılıp, sınıf sendikacılığı etrafında birliğin yeniden oluşturulması gerekir. Sınıf sendikacılığı ancak, sınıfsal birlik temelinde oluşabilir. Bir işçi sendikasına burjuvazinin hangi türünden olursa olsun yol göstericilik ve önderlik ettiği müddetçe, ne bu sendika işçi sınıfı menfaati doğrultusunda hareket eder, ne de sınıfsal birliği sağlar. Burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde kurmuş olduğu bu çöreklenme kırılmadığı ve yıkılmadığı müddetçe, işçi sınıfının bağımsız sınıf sendikacılığı objektif bir şekilde burjuvazinin karşısına dikilmediği müddetçe, birlik sözcüğü bütün anlamını yitirir ve burjuva yardakçılarının bir can kurtarma simidi haline gelir. Bu nedenle işçi sınıfının bağımsız sınıf sendikalarının yaratılması ve diğer sendikalar içindeki işçi yığınları ile bir birliğin oluşturulması, bu gün yapılması gereken en önemli görevdir.

Bizim bazı oportünüstlerimiz, devrim ustalarının sendikal birlik çağrılarını herhangi bir birlik zannetmektedirler ve bunun içinde burjuvazi yönetse bile o yönetimi ve sendikayı işçi sınıfının birliğini oluşturabilecek bir sendika olarak görmektedirler. Halbuki devrim ustaları sendikal birlikten bahsederken sınıf sendikacılığı etrafında oluşturulacak bir birliği savunurlar.

«Her ülkede ve uluslararası düzeyde sendika birliğinin yeniden kurulmasına kesinlikle taraftarız.

«Her sanayi kolunda bir tek sendikaya taraftarız. Her ülkede bir tek sendika federasyonuna taraftarız.

«Sanayi dallarına göre düzenlenmiş tek tek uluslararası sendika federasyonlarına taraftarız.

«Sınıf kavgasına dayanan bir tek sendika enternasyonalinde ısrar ediyoruz.

«İşçi sınıfına, sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı en önemli siperlerimizden biri olan birleşik sınıf sendikalarına taraftarız. Sendikaları birleştirmek için tek şartımız şudur: Sermayeye ve faşizme karşı, sendika demokrasisi için savaşmak.» (faşiz-

me karşı birleşik cephe. 1. kitap ser yayınları s. 101) Dimitrof'un yukarıda belirttiği birlik, bazılarının zannettiği gibi, ne olursa olsun bir birlik değildir. Gerek uluslararası birlik olsun, gerekse her ülkedeki birlik olsun, mutlaka ve mutlaka sınıf sendikacılığına dayanan bir birlik olmalıdır. Dimitrof'un yukarıdaki belirttiklerinin esas temelini, «birleşik sınıf sendikalarına taraftarız» terimleri teşkil etmektedir. Sınıf sendikacılığı olmaksızın, kime, nasıl, hangi birlikten bahsedilebilir?

Sınıf sendikacılığını oluşturma girişiminde bulunmamızı eleştirenler işte bu soruların cevabını anlamamış olanlardır. Birlik bir tek şey için geçerlidir; sınıfsal ve sınıf sendikacılığı etrafındaki bir birlik, bunun dışındaki birliği bu gün tüm burjuvazi istemektedir. Meselâ bu gün DİSK ile TÜRK-İŞ'in birliğini istemeyen bir burjuva bulamazsınız. Çünkü bu birlik adı altında kurulacak olan en büyük parçalanmadır. DİSK ve TÜRK-İŞ'i işçi yığınlarının sermayeye ve faşizme karşı uzlaşmaz sınıf mücadelesine kayıtsız bırakmak burjuvazi için en aranan şeydir ve parçalanmanın da daniskasıdır. Ama sınıf sendikacılığı altında bir birlik böyle değildir, böyle olmadığı içinde burjuvazi böylesi bir birlikten yana olamaz.

Bir örnek verecek olursak; TÜRK-İŞ'in bir grev hareketinde bir bağımsız sınıf sendikasının grevci işçileri sonuna kadar maddi veya manevi yönden desteklemesi birliğin kurulmasının temel şartıdır. Bu tip girişimler bir sınıf sendikasının en baştan yapacağı girişimlerdir. Ve ancak; temelde yapılan bu tip girişimler sınıfsal birliği sağlar ve gerici sendikaların yöneticileri hangi tavır içine girerse girsinler, birlik çağrıları temelde bir zemin bulacaktır kendisine. Ve bu tipde oluşacak olan bir birliği hiç bir karşı güç engelleyemeyecektir. Ama mevcut durumda, sınıf sendikaları olmaksızın böylesi bir birlik çağrısında bulunmak hem temelsiz olacaktır, hem de karşıtı ve anlamı olmayan boş bir çaba olacaktır.

Sendikal birlikde ve işçi sınıfının birliğinde temel amaç; demokratik hak ve özgürlüklerin yanında tüm emekçilerin mücadelesinde birliğinin sağlanmasıdır. İşçi sınıfı böylesine bir birlik sağlamadan ne ekonomik mücadelesini yürütebilir, ve ne de demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelesini başarıya ulaştırabilir. Sınıf sendikacılığını idia etmiş olan DİSK yönetimi 12 Mart faşizmini bile destekleyen ve bu konuda demeç veren ilk kuruluş olmuştur. Ve 12 Mart faşizmine karşı DİSK'in güçlü bir mücadele yürüttüğünü söylemekte mümkün değildir. İşçi sınıfını bu şekilde biçarelikler içerisine sokan DİSK, birinci olarak bir işçi sınıfı partisi öncülüğünde hareket etmeyişi, ikinci olarak da yöneticilerinin oportünüst bir dünya görüşüne sahip oluşundan dolayı bu gidiş DİSK'i burjuvazinin kucağına kadar götürmüştür.

Toptan ifade edecek olursak; faşizme ve sermaye düzenine karşı mücadelesinin en önemli döneminde işçi sınıfı bir birlik içine değil, bir parçalanma komplosu içine sokulmuştur. Bu komplo işçi sınıfına oportünizm ve onun uzlaşma içinde olduğu, yani sınıf

işbirliği kurmuş olduğu, sosyal demokrasi tarafından hazırlanmıştır. Her sınıf bilinçli işçinin ve her Marksist-Leninist namuslu aydınının bu günkü görevi işçi sınıfına hazırlanmış olan bu kompoyu bozmak ve bu komplo karşısına sınıf sendikacılığını çıkararak, işçi sınıfının gerçek birliğini kurmak amacıyla en ufak bir zaman geçirmeden harekete geçmek olmalıdır.

BU DURUMDA GÖREVİMİZ NE OLMALI?

Buraya kadar Türkiye'nin 1971 sonrası ekonomik ve sosyal tahlilini ve işçi sınıfı hareketinin durumunu kısaca açıklamaya çalıştık. Aynı zamanda işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin yönetim ve denetiminin hangi güçlerin eline geçtiğini bu yönetim ve denetimi oportünüst politikanın nasıl burjuvaziye teslim ettiğini de, kısa da olsa açıklamaya çalıştık. Olguları tahlil ederek geçmek yetmez. Olgular karşısında nasıl bir tavırın takınılması ve nasıl bir politikanın izlenmesinin de saptanması gerekir. Kuşkusuz, bunu sapatamakta yetmez, saptanan politikanın hayata geçirilmesi esastır.

İşçi sınıfının bugün siyasi olarak bağımsız bir şekilde örgütlenmesi ne kadar zorunlu ise, ekonomik mücadelesinin yürütülmesinde sosyal demokrasiden ve oportünüst burjuva yardakçılarından bağımsız sınıf sendikacılığının oluşturulması da o kadar bir zorunluluktur. Siyasi mücadele yürütülürken, nasıl ki ekonomik mücadele bir kenara itilmez, siyasi mücadeleyle ekonomik mücadele birlikte yürütülürse; ekonomik mücadele de salt ve tek başına bir mücadele olarak ele alınamaz. Siyasi mücadelenin yürütülmesinde nasıl ekonomik mücadele tamamlayıcı bir rol oynuyorsa, ekonomik mücadelenin yürütülmesinde de siyasi mücadele öyle tamamlayıcı bir rol oynar. Yani, işçi sınıfı sendikal mücadelesini sadece ekonomik istemlerle sınırlayamaz, ekonomik mücadelenin vazgeçilmez bir parçası olan ve ekonomik mücadelenin tastamam yürütülebilmesi için zorunlu olarak önde tutulması gereken siyasal birlik, siyasal bütünlük mücadelesini de kapsar. Daha doğru bir deyimle söyleyecek olursak; ekonomik mücadele siyasal mücadelenin öncülüğünde yürütülmedikçe, önemini yitirir ve her hangi bir kalıcı başarı elde edemez. İşçi sınıfı sendikaları, birer siyaset okulu haline gelmedikçe ve bu okulda ekonomik mücadelesini yürütürken işçiler kendi sınıf siyasetini de öğrenmedikçe, bu sendikaların burjuvaziye zararlı olmaya başladığı günden itibaren, burjuvazi tarafından ele geçirilerek kontrol altına alınabilmesi kaçınılmaz olur.

İşçi sınıfı hiç bir ekonomik ve demokratik haklarını burjuvaziden pazarlıklar yoluyla ve rahat bir şekilde alamamıştır. Özellikle tekelciliğin egemen olduğu günümüzde, ekonomik hakların koparılması bile işçi sınıfı bakımından büyük fedakârlıkları gerektiren bir sorundur. Çünkü; hem emperyalizm, hem de ona bağımlı olarak ülkemizde gerçekleşmiş olan işbirlikçi tekelcilik, bir tek üretim dalında değil, çeşitli üretim dallarında tekeller kurdukları gibi, büyük stoklar da oluşturmuşlardır. Bunun için bir grev hareketi karşısında, tekelci sermaye

büyük ölçüde dayanabiliyor, hattâ bazı koşullarda zamansız alınan grev kararları stoklarını eritme bakımından tekelci burjuvazinin işine bile gelmektedir. Gerek stoklarını eritmek; ve gerekse grevin başladığı bir fabrikada durdurulmuş olan üretimin, aynı tekele bağlı başka bir fabrikada üretkenlik arttırılarak telâfi edilmesi mümkün olabiliyor. Bu nedenlerden dolayı, ekonomik hakların kazanımında bile işçiler sınıf bilinci ile hareket etmek zorundadır.

Bunun yanında tekelciliğin gelişmiş olduğu dönemdeki ve ülkedeki hükümetler ve devlet daha güçlü, disiplinli ve örgütlüdür. Bu bakımdan sendika yöneticilerinin satın alınması, grevlerde çeşitli dolapların döndürülmesi veya sermaye çevrelerinin işçilerin arasında bir takım satılık bularak grevi kırması günümüzde de herkesin gördüğü gibi, artık olağan hadiseler haline gelmiştir. Yani, işçi sınıfı, sınıf bilinci ile hareket etmediği ve kendi bağımsız sınıf siyasetini özümlemediği müddetçe, ekonomik mücadelesinde de her hangi bir kalıcı başarı elde edemez. Bunun için sendikacılık hareketi sınıf sendikacılığı temelinde kurulmalı ve sınıf mücadelesiyle birlikte yürütülmelidir. Bunun gerçekleşmemiş olduğunu zaman karşılaşılması kaçınılmaz olan acı gerçeği bu günkü Türkiye işçi sınıfı yaşamaktadır. DİSK Türkiye'de işçi sınıfının ekonomik mücadelesini mevcut sendikalar arasında en iyi yürüten bir sendikayı. Ne ki; herkesin de gördüğü gibi DİSK'in bu ekonomik mücadeleyi yürütmesine bile burjuvazi, tahammül edemeyerek, DİSK'i burjuva yönetimine yani, CHP'ye bağlamıştır.

Kuşkusuz, DİSK'in CHP'nin yönetim ve denetimine girmesinde esas ve temel neden, sadece burjuvazinin istemi değildir, ondan daha esas ve temel neden: İşçi sınıfı partisi olduğunu iddia eden ve DİSK üst yönetimini elinde tutan TKP'nin ve buna benzer legal «sosyalist» partilerin oportünüst politikasıdır. TKP, işçilerin sınıfsal ve siyasi bilinci alması kendi oportünüst yüzünü işçilere göstereceği için, işçi sınıfının DİSK içinde sosyalist bilinçle eğitilmesine en ufak bir önem vermemiştir. Aynı şekilde, işçileri ekonomik mücadelenin, fabrikaların dar sınırı içine hapsedmiş ve işçi sınıfının siyasi hareketlere girişmesi ve o mücadeleler içinde eğitilmesini de elinden gelen bütün çabalarla engellemeye çalışmıştır. Bilinçsiz işçileri daha fazla uyutabileceğini ve CHP yanlısı göründükçe işçileri çevresinde daha fazla toplayabileceğini düşünerek işçi sınıfını sosyalist bilinçten uzak tutmuş ve hep CHP'yle sınıf işbirliği yapma yolunu aramıştır. Daha sonra da bilindiği gibi, DİSKin üst yönetimini CHPnin eline teslim etmiştir. Bütün bu yaşananlar işçi sınıfının ders çıkarması gereken acı ve önemli olaylardır.

Emeğin Birliği olarak, biz bu olayların tümünden dersler çıkartarak, artık işçi sınıfının kendi sınıf sendikalarını oluşturması ve bunları bir sınıf sendikaları konfederasyonu içinde birleştirmesi zamanının geldiğini ve hattâ geçmekte olduğunu söylüyor, sınıf bilinçli tüm işçileri ve gerçek sosyalistleri bu uğurda mücadeleye davet ediyoruz. Sınıf sendikacılığının ilk adımı olarak da, İPLİK-İŞ'i, her türlü burjuva siyasetten bağımsız sınıf sendikacılığını yaratma uğrunda, bağımsız bir sendika olarak

örgütlenmesini bütün gücümüzle destekliyoruz.

Bu gün, belki bu çıkışımız bazı kafalarca zayıf bir çıkış olarak görülebilir. Ama; yeni doğan her şeyin tabiatı gereği zayıf olması, gelişmekte olan her şeyin, gelişmiş olandan, kalıcı gibi görünenden, ufak ve güçsüz olması diyalektik bir kanundur. Aynı zamanda, bu gün için güçsüz görünen fakat gelişmekte olanın, güçlü ve kalıcı gibi görünen ama aslında çürümekte olanı geçeceği ve onun yerini alacağı da diyalektik bir kanundur. Lenin'in de belirttiği gibi, kelle sayısı önemli değildir. Önemli olan, konan teşhis ve izlenen siyasetin doğruluğudur. İşte biz bu Leninist ilkeden hareket ederek, sınıf sendikacılığının başlangıç temelini atmış bulunmaktayız. Kuşkusuz, İPLİK-İŞ Tekstil-İş kolunda sınıf sendikacılığını yürütecek bir ilk adımdır. Ve hedefimiz, tüm iş kollarında (özellikle en başta maden, gıda vb. iş kollarında) gerekli sınıfsal güç yaratıldıkça, sınıf sendikalarının oluşturulması ve güçlendirilmesidir. Bu temelin işçi sınıfı tarafından desteklenerek, yükseltileceğine güveniyor ve inanıyoruz. Türkiye'de sarı, korsan ve reformist sendikacılığın karşısına bir alternatif olarak çıkan sınıf sendikacılığını, başta sınıf bilinci almış işçiler olmak üzere bütün işçi sınıfının desteklemesini bekliyor ve desteklemeye çağırıyoruz.

Bu sınıf sendikacılığı bu güne kadar alışlagelmiş sendikacılıktan farklı bir örgütlenme ve politika izleyecektir. Bu güne kadar DİSK hep büyük ve sınırlı bazı iş yerlerindeki işçileri örgütlemeyi düşünmüş ve küçük işyerlerindeki ya da hattâ bazı büyük işkollarındaki işçileri kendi hallerine bırakmıştır.

Ayrıca tarım proleter ve yarı-proleterleriyle (yoksul köylüler-mevsimlik işçiler) hiç ilgilenmemiştir. Ve işçi sınıfının dağınlığını getiren en önemli sorunlardan biri de budur. Sınıf sendikacılığı yalnız belli bazı sanayi kollarındaki işçileri değil, yalnız büyük işyerlerindeki işçileri değil, onlarla birlikte küçük iş yerindeki işçileri, tarım proleteryasını ve yoksul köylülüğü de örgütleyecektir. Olanaklar elverdiği ölçüde Türkiye'de sendikasız en ufak bir işyeri ve tarım işçilerinin bulunduğu alanların hiç biri kalmayacaktır. Nerde işçiler çalışıyorsa, oraya sendikacılık sokulmaya çalışılacaktır. Nasıl ki Türkiye'de tarım burjuvazisiyle, sanayi ve ticaret burjuvazisi tekelleşerek bütünleşmiş, Türkiye'deki tüm emekçilere karşı merkezi bir güç haline gelmişlerse, Türkiye'deki tüm sanayi, tarım proleteryası ve yoksul köylülükte bu karşı devrim güçleri karşısında sınıf sendikacılığı yoluyla bir tek güç haline getirileceklerdir.

Sınıf sendikacılığını geliştirip, güçlendirirken parmak basılması gereken çok önemli bir nokta daha var. O da: Sınıf sendikacılığının geliştirilmesi yolunda diğer (faşist, sarı ve reformist) sendikalar içersinde çalışmayı bir tarafa itme, küçümseme ve en gerici sendikalar içinde dahi örgütlenme çalışmalarını reddetme; sınıf sendikacılığını yapay bir sendikacılık hareketi gibi görerek, işçi sınıfının birliğini bozma düşüncesidir. Sınıf sendikalarını kurarken, işçi sınıfının

SENDİKAL HAREKET — 3

(Baştarafı 12. Sayfada)

birliğini sağlamanın ilk ve temel hedefimiz olduğu, ve işçi sınıfının birliğinin de ancak ve yalnız, sınıf sendikacılığının oluşturulmasıyla mümkün olduğunu hiç bir Marksist bir saniye dahi aklından çıkartmamalıdır. Sınıf sendikacılığını savunmak ve onu oluşturmak, diğer sendikalarda tabandaki işçiler arasında ve yönetimlerin de çalışmaları ihmal ederek, o sendikalarla ortak eylemlere gitmeyi redderek ve sınıf sendikasının koymuş olduğu her eyleme diğer sendikalar içerisinde olan işçi kitlelerini de çağırmamak, ve hattâ zorlamamak gibi işçi sınıfını bölücü bir tavır içine girmek demek değildir. Tam tersine, sınıf sendikacılığını alternatif bir güç olarak ortaya çıkarmak demek, diğer sendikalar içerisindeki işçiler arasında çalışmak, o sendikalarla ortak eylemlere girmek ve o sendikaları da kendisiyle birlikte ortak eylemlere sokmak, sendika yöneticilerinin direnmesi karşısında o sendikaların tabanında olan işçi kitlelerini kendi yanına çekmek (tıpkı 15-16 Haziran'da DİSK'in başlattığı harekete TÜRK-İŞ içindeki işçilerinde katıldığı gibi —tabi ki yöneticilerine rağmen— ve böylece işçi sınıfının eylemde birliğini sağlamak için elden gelen bütün çabaları göstermek demektir. Bu yazımızın 14. sayıda çıkan ilk bölümünde de belirttiğimiz gibi sınıf sendikacılık örgütlenmesi iki yönlüdür: Birincisi, sınıf sendikalarını örgütlemek; ikincisi ise, diğer sendikaların tabanındaki işçilerin sınıf sendikalarıyla bağlarını güçlendirmek amacıyla, sendika yönetimlerine karşı sınıfsal muhalefet hareketinin örgütlemek veya var olan muhalefet hareketleri ile mücadele birliğine girmek ve bunları sınıf sendikalarına çekmek. Bu belirtilenler yapılmadan ne sınıf sendikacılığı oluşturulabilir ve ne de proletaryanın birliği sağlanabilir.

«Ancak, Alman «sol» komünistlerinin, sendika *yüksek yöneticilerinin* gericisi ve karşı devrimci niteliği *yüzünden*, sendikalardan çekilme, oralarda çalışmayı reddetme ve işçi örgütünün yeni ve *yapay* biçimlerinin yaratılması gerektiği sonucunu çıkararak yaptıkları bu saçmalığın ta kendisidir (!) Bu öyle bağışlanmaz bir yanlıdır ki, komünistlerin burjuvaziye yapabilecek-

leri en büyük hizmete denktir.» (Sendikalar Üzerine Lenin s: 368)

Sınıf sendikacılığı örgütlenir ve savunulurken, diğer sendikalar içerisinde çalışmak ve oralardaki işçilere sınıf bilinci götürmek, sınıf sendikacılığının başarılarını tüm gericisi sendikalar içinde olan işçilere iletmek yapılması zorunlu olan marksist görevlerdir. Sınıf sendikacılığı yapay, yani sadece ve yalnız sınıf bilinçli işçilerin veya sadece bir ideolojiyi savunan işçilerin kümelendiği bir yer değildir. Tam tersine, sınıf sendikaları hangi siyasi inanç ve düşüncede olursa olsun işverene karşı mücadele birlikte yürümek isteyen tüm işçilerin sınıfsal birliklerini oluşturmak üzere, ekonomik ve demokratik mücadelelerini yürütmek için ve bu sendikalar içinde sınıf bilinci olan sosyalizmi öğrenmek için toparlandıkları bir kuruluştur. Bu kuruluşun siyaseti diğer tüm sendikalar içersine sokulmaya çalışılmadan, ne sınıf sendikacılığında söz edilebilir ve ne de işçi sınıfının birliği uğruna bir mücadele yürütülmüş olur. Lenin'in de yukarıda belirttiği gibi, diğer sendikaların içinden çıkmak, onların içinde çalışmayı reddetmek ve onları etkilemeyi düşünmemek ve bunun yerine «orjinal» bir sendikacılık türü icat etmek, yine Lenin'in deyişiyle, burjuvaziye yapılmış bir hizmetten başka bir şey olmaz.

Her şeyden önce İPLİK-İŞ sınıf sendikacılığının ancak bir nüvesi olabilir. Bu nüve bütün üretim dallarında örgütlenmemiş işçiler arasında tarım proleter ve yarı-proleterleri arasında, faşist sendika olan MİSK'de dahil olmak üzere diğer tüm sendikalar içerisinde çalışılarak, daha başka federasyonlar yaratılarak, bir merkezi konfederasyon haline getirilip, sendikal birlik hayatın pratiğinde gündeme getirilmeden ne geliştirilebilir ve ne de amaçlanmış olan sınıf sendikacılığı etrafında işçi sınıfının birliği sağlanmış olur. Kuşkusuz, İPLİK-İŞ'in doğuşu bile, keyfilik ve ayrımcı, parçalayıcı bir amaçla değil, parçalanmış, köşe bucakta kendi haline bırakılmış ve hiç bir sendikaların ilgilenmediği işçilerin, sosyalist işçilerin öncülüğünde toparlanarak işçi sınıfının sendikal birliğine katılmak üzere yani, 1975 şartlarında DİSK'e katılmak üzere oluşturulmuş bir birlikti. Bütün çabalara rağmen oluşturulmak istenen bu birlik, geri itilmiş,

darbelenmiş ve her halukârda kabul edilmemiştir.

Bu gün işçi sınıfının, sınıf sendikacılığının etrafında oluşturulmak istenen birlik düşüncesi, ıssız odalarda plâncıların kendi hanelerinden yaratmış olduğu bir düşünce değildir. Bu düşünce işçi yığınlarının pratik hayatı içinde, işçi sınıfının gözüne çakıla çakıla ortaya çıkmış, somut koşulların somut bir ürünüdür. Bu somut olgudan hareket ederek, Marksistler ve bilinçli işçiler, hem sınıf sendikacılığını yaratacak ve hem de diğer sendikalar içinde eskisinden daha fazla çalışmalarına ağırlık vererek mücadelesini devam ettirecektir.

Buraya kadar söylediklerimizi özetleyecek olursak; mevcut durumda yapılması gereken en önemli görev: Bir yandan sınıf sendikalarını kurmak, öte yandan diğer tüm sendikalar içerisinde çalışarak, sınıf sendikacılığı etrafında işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak; bu güne kadar sayılarının azlığı bakımından sendikalar içine alınmayıp, dışarda bırakılan küçük işyerlerindeki tüm işçileri bir sendika birlik altında toparlamak ve bunları da işçi sınıfı hareketine katmak; tarım kesiminde kalmış, bu güne kadar işçi sınıfının dışında görülmüş olan tarım proleterlerini ve işçi sınıfının temel müttefiki olan, yoksul köylülüğü de bu birlik içine katarak, işçi sınıfını tutarlı ve güçlü bir birlik içinde toparlamak.

Evet, Türkiye'nin ekonomik, sosyal yapısı ve işçi sınıfının geçirmiş olduğu mücadele tecrübesi ışığında, oportünizmin işçi sınıfı üzerinde yaratmış olduğu tahribatı, ancak ve yalnız sınıf sendikacılığının oluşturulması ve buraya kadar belirtmiş olduğumuz örgütlenme ve mücadele politikasının pratikte uygulanması sonucu telâfi edilebilir. Yoksa, böylesi bir girişimde bulunulmadan, oportünizmin işçi sınıfına yapmış olduğu ihanetleri saymak hiç bir şeyi değiştirmez ve oportünizmin işçi sınıfına ihaneti sürüp gider. Bunun için yapılması gereken şey; oportünizmin ideolojik olarak teşhir ve tecrit edilmesi yanında siyasi ve örgütsel bakımdan teşhir ve tecrit edilerek, işçi sınıfının içinden söktüp atılarak, sınıf sendikacılığını işçi sınıfına rehber edip, oportünizme ve her cinsten burjuvaziye karşı amansız bir mücadele yürütmek olmalıdır.

(Baştarafı 2. Sayfada)

şacağız. Karşılaştığımız baskı ve terör bizi yıldıramayacak Emeğin Birliğini asla susturamayacaktır.

Burjuvazi, Emeğin Birliği'nin bu gün yazı işleri müdürü Hacı Kılıç'ı tutuklayabilir. Hattâ öldürebilir, en demokratik hakları olan, inandıkları görüşleri yayabilmek için gazete satan işçileri, öğrencileri, öğretmenleri, yoksul köylüleri, emekçileri burjuva mahkemelerinde yargılayarak tutuklayabilir. Hattâ uşaklarına vurdurabilir. Emeğin Birliği gazetesine başka görünümlem vermeye çalışıp savunucularını işkenceden geçirebilir. Ama Emeğin Birliği'ni, bir kez daha söylüyoruz. asla susturamaz, susturmaya gücü yetmez. Çünkü Emeğin Birliği işçilerin, yoksul köylülerin, tüm ezilenlerin gazetesidir. Onun ortaya koyduğu görüşler hayatın gerçeklerinde doğrulanmıştır. Emeğin Birliği yığınların malı olmuştur.

Gazetemiz üzerinde yoğunlaşan baskılar karşısında tüm Emeğin Birliği okurlarına daha geniş kitleleri kucaklayabilmek için önemli görevler düşmektedir. Oportünist yayın or-

ganlarının bir hayli çokluğu işçileri belli bir süre daha oportünizmin etkinliğinde kalmasına neden olmaktadır. İşte bunun için yayın organlarının sayısını artırmak zorunlu bir görevdir. Diğer zorunlu bir görev ise Emeğin Birliği'ni daha çok yaygınlaştırabilmektedir. En ücra köşelere Emeğin Birliği'ni götürebilmektir. İşte böylesi bir görevde tüm Emeğin Birliği okurlarına düşmektedir. Ayrıca Emeğin Birliği'nin çıkaracağı ikinci gazeteyi yaşatabilmek için tüm olanaklarımızı seferber ederek maddî ve manevî yönden destek olmak zorundayız.

Burjuvaziye karşı yürüttüğümüz sınıf mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için mutlaka yayın organına ihtiyacımız vardır. Bunları da yaşatacak olan Emeğin Birliği'nin savunucularıdır. Görevimizin sorumluluğu ve bilinci içinde hareket ederek üzerimize düşen görevleri yerine getirelim.

Tüm Emeğin Birliği okurlarına selâmlar;

Emeğin Birliği gazetesini yazı işleri müdürü

HACI KILIÇ

(Başararı 7. Sayfada)

nağı olan işçi ve yoksul köylü gençlik ise, henüz yeterli bir merkezi ve siyasi örgütlenmesini oluşturabilmiş ve gençlik hareketlerinin öncülünü gerçekleştirebilmiş değildir. Tüm sosyalistlerin ilk görevi işçi ve yoksul köylülüğün örgütlenmesi için gerekli çabaya girişmektir. Gençliğin bu kesimi, gençlik örgütlenmesinin esas ve başlıca dayanağı haline getirilmeden, gençlik hareketlerini işçi sınıfının mücadelesine bağlayabilmek ve onları sağlam bir politika peşinde geliştirebilmek mümkün değildir. Zor fakat zorunlu olan bu görev, doğal olarak, işçi sınıfı adına ortaya çıkan, ama gerçekte burjuvaziye şu ya da bu biçimde bağlanlanmış durumda olan, çeşitli oportünist akımların oluşturdukları gençlik örgütlenmeleri aracılığıyla yerine getirilemez. Çünkü her siyaset bir sınıfın çıkarları ve karakterinden kaynaklanır. Oportünizm, genel olarak küçük-burjuva sınıf çıkarları ve karakterinde kök salan ve en çok o sınıfsal katmanları örgütleme yeteneği taşıyan, bir dünya görüşünün, siyasetin temsilcisidir. Oportünizmin, işçi sınıfını sağlam ve tutarlı bir örgütlenme içine sokması ne kadar hayal ise, bu siyasetin gençlik örgütlenmesinin de işçi ve yoksul köylü gençliği güçlü bir örgütlenme içine sokması da o kadar hayaldir. Kısacası, işçi ve yoksul köylü gençliği güçlü ve temelli bir biçimde örgütlemek için, sadece bu kesime yanaşmak ya da içinde çalışmak yetmez. Bir de, bu sınıfsal temele gerçekten dayanabilmek için, onun bağımsız sınıf çıkarlarını gözetken ve her türlü burjuva dünya görüşünden bağlarını koparmış sınıf siyasetine dayanmak lâzım. Aksi halde, geçici olarak bir güç de oluşturulsa, bunun kalıcı olması ve sınıf mücadelesi doğrultusunda güçlendirilmesi mümkün olamaz.

Kaldı ki, günümüzde bütün oportünist ve avare akımların oluşturdukları gençlik örgütlenmeleri, gerçekte, işçi ve yoksul köylü gençlik temeline değil, doğrudan öğrenci gençlik temeline dayanmaktadır. Elbette öğrenci gençliğin de faşizmin pençesinden kurtarılması, faşizme karşı mücadelede örgütlenmesi şarttır. Ancak burada sorun şudur: Gençliğin anti-faşist demokratik devrim mücadelesinde bağımsız sınıf siyaseti temelinde örgütlenmesi ve işçi sınıfının partisine bağlanması için, kim kime öncülük edecektir? Öğrenci gençlik mi işçi-yoksul köylü gençliğe öncülük edecek? Yoksa, işçi-yoksul köylü gençlik mi öğrenci gençliğe önderlik edecek ve peşinden götürecektir? Biz ancak ikincisinin mümkün olabileceğini söylüyor ve ona göre adım atıyoruz. Ve zaten işçi sınıfının ve onun gençliğinin öğrenci gençliğe önderlik etmesi ve desteği bugün henüz sağlanmadığı için, öğrenci gençliğin tek başına örgütlenmesi ve faşizme karşı yiğitçe direnişleri, yeterli olamamaktadır. Kuşkusuz bunun bir sebebi de, DİSK eliyle işçi kitlelerini ekonomik mücadele sınırları içine hapseden ve gençliğin militan mücadelesiyle bağlarını ve dayanışmasını koparmaya çalışan sosyal-demokratların ve oportünistlerin mücadele içindeki etkinlikleridir.

Gençlik hareketleri içindeki bu oportünist örgütlenmeler çok çeşitlilik arz etmekle birlikte, bunlar esas da iki grupta toplanabilir. Birincisi, sağ oportünist siyasi akım-

ların (örneğin, TKP, TSİP, vb.) oluşturdukları, teslimiyetçi, pasifist gençlik örgütleri. Ki bunlar, en elverişli koşullarda bile, gençlik hareketinde de CHP reformizminin desteğine ve himayesine sığınır. İkincisi ise, lafta inkâr etseler de, doğrudan öğrenci gençliğe dayanıp, onun mücadelesini tek başına abartarak, ancak proletaryanın bağımsız sınıf örgütünün, yani partinin, yerine getirebileceği görevleri dahi gençlik örgütlenmesine yükleyebileceklerini zanneden gruplar. Şüphesiz, bu iki kutup arasında, henüz kesin bir yol belirleyememiş ve siyasi bakımdan bir arayış içinde bulunan grupları da belirtmek gerekir.

Bir de bu kümelenmelerin dışında kalan, ancak üzerinde önemle durulması gereken geniş bir gençlik kesimi daha vardır ki, bu da, CHP reformizminin etkisi ve denetimi altında tuttuğu gençliktir. İşbirlikçi tekelci sermayenin güdümü ve denetiminde bulunan CHP, bir burjuva partisi olmakla birlikte, kendine bağladığı geniş gençlik yığınlarının durumu, CHP'nin bu sınıfsal konumundan çok farklıdır. En başta, bu gençlik yığınları (tıpkı genel olarak küçük-burjuva yığınlar gibi), CHP'ye işbirlikçi tekelciliğin yönetimindeki bir parti olarak değil de, faşizme ve diğer gerici partilere karşı kendi demokratik çıkarlarını ve taleplerini savunabilecek bir parti olarak baktıkları, ona bu yolda hâlâ «umut» bağladıkları için, CHP'nin peşinden gitmektedirler. Bu gençlik yığınları, demokratik istemleri konusunda duyarlıdır ve bu bakımdan faşizme karşı mücadele etmektedirler.

CHP'nin bir burjuva partisi olarak başvurduğu «demokratik sol» demagogilerin yüzü açığa çıktıkça, CHP yönetiminin faşizmle uzlaşması görüldükçe ve işçi sınıfının bağımsız siyasi gücü toplumsal harekete ağırlığını koydukça, bu gençlik yığınlarını kazanmak ve anti-faşist güç-birliği içine sokmak son derece kolaylaşacaktır. Ve hattâ CHP'li gençliğin önemli bir kesimi şimdiden CHP'den bağlarını koparmakta ve devrimci harekete yanaşmaktadır. CHP'nin sosyal-demokrat politikasının peşinde sürüklenen gençliğin anti-faşist güçbirliği safalarına kazanılması, kendiliğindenci bir süreç bırakılmadan, sosyalistler bu yolda örgütlü ve bilinçli bir çaba sarfetmelidirler.

Gençliğin Anti-Faşist Güçbirliğinin Örgütlenmesi

Genel olarak ele aldığımız, gençliğin bugünkü örgütsel ve siyasi dağılımından kurtarılacak işçi sınıfı partisinin önderliğinde faşizme karşı demokratik devrim mücadelesinde örgütlenebilmesi için ne yapılmalıdır? Bu konudaki görüşlerimiz etraflı olarak daha sonraki yazılarımızda ele alınacak olmakla birlikte, burada kısaca özetleyelim.

Faşizm, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi sınıflara karşı işbirlikçi tekelci sermaye düzeninin baskı ve terör gücüdür. Ve faşizme karşı mücadele, işçi sınıfı ile birlikte tüm emekçi yığınların birleşik gücü olmaksızın, başarıya ulaşabileceği düşünülemez. Bunun için faşizme ve onun maddi temeli olan kapitalizme karşı mücadelede, işçi sınıfı, faşizmden zarar gören tüm sınıf ve tabakaları, anti-faşist halk cephesi politikasıyla kendi yanına çekmek zorundadır. Aynı şekilde, işçi sınıfı bu cephe politikası

etrafında emekçi gençliğin tüm kesimlerini de çekmelidir ve en geniş gençlik yığınlarının anti-faşist güçbirliğinin, sadece lafta değil fakat örgütsel olarak da gerçekleştirilmesi, faşizme karşı zaferin en önemli şartlarından biridir.

«Bütün anti-faşist gençliğin, kendi güçlerinin birleşmesinde ve örgütlenmesinde çıkarları vardır. Bunun için, yoldaşlar, kapitalist ülkelerde emekçi gençliğin hayatı çıkarlarına yabancı olmaya, yeni tip kitlevi gençlik örgütlerinin kurulmasını, partiyi kopya etmeden gençliğin bütün çıkarları için savaşacak olan, onu sınıf mücadelesi, proleter enternasyonalizmi ruhunda, Marksizm-Leninizm ruhunda eğitecek olan örgütlerin kurulmasını sağlayan yollar, çalışma şekilleri ve yöntemler bulmanız gerekir.» (Dimitrov, Gençlik Üzerine Notlar, s. 61)

Bugün ülkemizde de gençliğin mücadelesi açısından sorun budur. Yani gençliğin tüm anti-faşist güçlerinin birleştirilmesini ve işçi sınıfının faşizme ve kapitalizme karşı yürüttüğü bağımsız siyasi mücadeleye bağlanmasını sağlayacak olan bu tür bir gençlik örgütlenmesinin yaratılmasıdır. Böylesi bir örgütlenme sadece, sınıfsız toplumun gerçekleştirilmesi nihai hedefine kadar işçi sınıfının partisile birlikte yürümeyi kabullenmiş olan sosyalist gençliği değil, fakat, onlarla birlikte ve onların etrafında faşizme ve sermaye düzenine karşı işçi sınıfının bağımsız siyaseti doğrultusunda mücadeleye hazır tüm gençlik yığınlarını da örgütleyecektir. Kısacası, bu örgütlenme gençliğin anti-faşist güçbirliği örgütlenmesi olacaktır. Yani, bu örgütlenme işçi sınıfının faşizme karşı birleşik halk cephesi politikasının gençlik yığınları arasındaki aracı olacaktır.

Kuşkusuz burada en önemli sorun, gençliğin anti-faşist güçbirliğini sağlayacak olan bu örgütlenmenin işçi sınıfının bağımsız sınıf siyasetine ve onun partisine nasıl ve hangi yollardan bağlanacağıdır. İşçi sınıfı partisi böylesi bir gençlik örgütlenmesini kendine bağlayabilmek ve yönlendirebilmek amacıyla, hem sınıfsal, hem siyasi ve hem de örgütsel tedbirlerini alacaktır.

Sınıfsal bakımdan alacağı ilk tedbir: Her şeyden önce bu örgütlenmenin işçi ve yoksul köylü gençlik temeline sağlam bir şekilde dayanmasını sağlamaktır. Bu gençlik örgütü ancak en başta işçi ve yoksul köylü gençliğe dayandığı yakdirdir diğer (öğrenci, küçük-burjuva, vb.) gençlik kesimlerinin en geniş yığınlarını kendi içinde sağlam bir şekilde örgütleyebilir.

Siyasi bakımdan alınacak tedbir ise şudur: Bu örgüt içinde yer alacak her genç, faşizme ve kapitalizme karşı mücadelede proletarya partisinin izlediği bağımsız sınıf politikası doğrultusunda hareket etmeyi kabullenmelidir. Bu gençlik örgütlenmesi kendi içinde yer alacak her unsura ilk ve başlıca şart olarak, Dimitrov'un deyişiyle, «burjuvazi ve onun partileriyle ilişkilerini kesme ve onlarla işbirliği yapmakta vazgeçme» ilkesini ileri sürecektir. İşte böylesi bir siyasetin uygulanabilmesinin teminatı, yukarıda belirttiğimiz gibi, bu siyaseti en sağlam ve kararlı biçimde savunan işçi ve yoksul köylü gençliğin örgüt içindeki sınıfsal gücü olacaktır.

(Devamı 15. Sayfada)

SOSYAL-DEMOKRASİ ve TÜRKİYE

(Baştarafı 5. Sayfada)

«Proletarya, Sosyal-Demokrasi'nin yıkıcı siyaseti ve burjuvazi ile olan sınıfsal işbirliği yüzünden bozulmakta, eylemsiz kalmakta ve güçsüz bir duruma gelmektedir.» (Birleşik cephe s: 52) Dimitrof'un dediklerinden de görülüyor ki, TSİP, «bunun gereği olarak somut işbirliklerini bizzat hayat içinde gerçekleştirmek» şeklinde belirttiği hayali düşünceyle, işçi sınıfının birliğini değil, işçi sınıfının birliğinin Sosyal-Demokrasi tarafından bozulmasını, eylemsiz kalmasını ve güçsüz duruma düşmesini istemektedir. Aslında buna, yani «TSİP'in yaptığına, ham bir hayal de denmez; bu işçi sınıfına bilinçli ve ustaca yapılmış bir ihanettir.

Ama bu ihanet ne kadar ustaca tertiplenmiş olursa olsun, hiç bir zaman için gerçekleşmeyecektir. Çünkü artık işçi sınıfı uyanmıştır, hem Sosyal-Demokrasinin, hem de küçük-burjuva oportünistlerinin bütün ihanetlerini pratik hayat içerisinde yaşayarak görmüştür ve görmektedir. İşçi sınıfı sendikalar içinde TSİP'in zannettiği gibi bir birlik sağlayamaz; yani, Sosyal-Demokrasinin yönetiminde olan reformist ve diğer sarı sendikalar içerisinde işçi sınıfının birliği sağlanamaz. İşçi sınıfının birliği, ancak sınıf sendikacılığı etrafında sağlanabilir. Dimitrov, şöyle der:

«Sınıf sendikaları örgütlerini güçlendirmek ve örgütlenmemiş işçi kitlelerini bu sendikaların safları arasına katmak. Reformcu, milliyetçi, bağımsız ve diğer sendikalar içindeki bilinçli unsurları, birlikte eylem ve mücadele için sınıf sendikalarıyla arasındaki bağları güçlendirmek. İşletmeler ve resmî dairelerdeki işçi komiteleri ağını kitleler içindeki organlar halinde geliştirmek ve çalışmalarını sınıf sendikacılığı hareketine bağlamak. İşsizlerin hareketini örgütlemek ve bu hareketi sınıf sendikalarının eylemiyle koordine etmek. Tarım işçilerini örgütlemek. Emekçi gençliği ve emekçi kadınları sınıf sendikalarının saflarına katmak, yabancı işçileri her bakımdan korumak ve örgütlemek.» (İlke yazısının iyice anlayabilmesi için alıntıya devam edelim).

«Kitle kampanyalarının grevlerin ve grevlerin sürdürülmesinin, daha yüksek ücret, daha kısa çalışma günü, işçilerin korunması ve örgütlenme özgürlüğü konularında büyük önemi vardır. Kitleleri bu şekilde (işçilerin yakın çıkarları ve istekleri için mücadele sürecinde) faşizme (ve onun yardımcısı reformizme) karşı çıkartmak, böylece faşizmin ve reformizmin hain burjuva niteliğini ortaya koymak. Faşizmi ve faşist sendikaları bu yoldan proleter kitlelerden uzaklaştırmak.» (a.g.e., s: 39)

Görüldüğü gibi işçi sınıfının birliğinin sağlanması konusunda Dimitrof TSİP'in düşündüğü gibi düşünmemektedir. TSİP işçi sınıfının birliğinin Sosyal-Demokrasinin yönetiminde olan sendikalar içinde de sağlanabileceğini iddia ederken (tabii ki bu inançlarının aşkına DİSK'in CHP'nin yönetim ve denetimine girmesine yardımcı oldular ve şimdi de Sosyal-Demokrasiye yapmış oldukları bu uşaklığın mükâfatını beklemekte ve bunu da işçi sınıfı birliği adına yaptıklarını iddia etmektedirler), Dimitrof «sınıf sendikaları örgütlerini güçlendirmek ve örgütlenmemiş işçi kitlelerini bu sendikaların safları arasına katmak. Reformcu, milliyetçi, bağımsız ve diğer sendikalar içindeki bilinçli unsurları, birlikte eylem ve mücadele için sınıf sendikalarıyla arasındaki bağları güçlendirme»yi gerçekleştirerek, «faşizmin ve reformizmin hain burjuva niteliğini ortaya» koyarak, «faşizme ve onun yardımcısı reformizme» darbeler vurarak, işçi sınıfının birliğinin sağlanmasının mümkün olabileceğini söylemektedir.

İşte burjuva yardakçılığı oportünizmle Marksizm arasında işçi sınıfının birliğini sağlama konusunda en temel fark bu iki görüşte yatmaktadır.

Oportünizm her zaman sınıf işbirliğinden yana olup, işçi sınıfını reformizmin kuyruğuna takmaya, reformizmle içiçe kalmasını sağlamaya çalışırken; Marksizm-Leninizm, Dimitrof'un yukarıda belirttiği gibi, sınıf sendikacılığının güçlendirilmesinden onun geliştirilmesinden, sendikasız tüm işçilerin onun çevresinde toparlanmasından, tarım proletaryası ve yoksul köylülerin (yarı-proleterlerin) sınıf sendikacılığı etrafında toparlanmasından, reformist ve diğer sendikalar içerisinde çalışarak, sınıf bilinçli işçilerin sınıf sendikacılığı ile arasındaki bağların güçlendirilmesinden yanadır. İşte size oportünizmle Marksizm arasındaki en derin ve en belirgin temel çizgi!.. Evet işçi sınıfının sendikal birliği konusunda da biz TSİP'in tersine, yani reformist sendikaların içinde işçi sınıfının birliğinin düşünülmesinin tersine, sınıf sendikacılığının oluşturulup, işçi sınıfının ve kır proleter ve yarı-proleterlerinin bu sendikalar ve onların oluşturacağı sınıf sendikaları konfederasyonu etrafında birliğinin sağlanmasından yanayız.

Bu kısa açıklamalar sonucu, özellikle parmak basarak belirtmemiz gerekir ki, Türkiye işçi sınıfı çok dikkatli olmalıdır; Sosyal-Demokrasiyle flört eden oportünizm, Sosyal-Demokrasi iktidarda olduğu için, Sosyal-Demokrasinin kuyruğuna sıkı ve açık bir şekilde takılmakta ve işçi sınıfını da bu yola sürüklemeye çalışmaktadırlar. İlke dergisinden almış olduğumuz alıntıda görüldüğü gibi ve yazarın: «Sosyal-Demokrat hareketin birlik ve bütünlüğü elbette ki işçi sınıfı sosyalistlerini birinci dereceden ilgilendiren bir sorun değildir» diyerek riyakârlık etmesine rağmen, bütün söylemek ve yapmak istediği şey, işçi sınıfının birliğini değil, işçi sınıfını Sosyal-Demokrasinin kuyruğuna takarak, Sosyal-Demokrasinin birliğini koruma çabasına girmiş olmasıdır. Türkiye işçi sınıfı düşmanından olduğu gibi, kendisini işçi sınıfının temsilcisi ilân eden ve kendisine dost görünen oportünizmden de korunmalıdır.

Gelecek sayımızda da TKP ve TİP oportünizminin CHP ve Sosyal-Demokrasiye karşı izledikleri yardakçılık ve uzlaşma politikalarını ele alacağız.

(Baştarafı 2. Sayfada)

taryayı siyasi iktidar mücadelesinde onun müttefiklerinden yoksun bırakmak amacını taşımaktadır. Ama şu bilinen bir gerçektir ki, toplumsal davaların ne katliamlarla, ne cinayetle ne de baskı ve terörle önüne geçilebilir. Antep'te HASAN AYDIN'LARI yurdun başka köşesinde devrimcileri katletmekle burjuvazi bizleri sindiremeyecek ve susturamayacaktır. Burjuvazinin iğrenç sömürü düzenine karşı kinimiz bin kez, on bin kez daha fazla bilenmektedir.

Nitekim Onbinlerin katıldığı cenaze töreninde onbinler HASANLAR ÖLMEZ diye haykırarak bu gerçeği bir kez daha ispatlamıştır.

Ve biz bir daha; faşistler tarafından alçakça katledilen devrim şehidi HASAN AYDIN'I ve mücadelesini saygıyla selâmlıyoruz. Ve diyoruz ki:

Devrim şehitleri ölümsüzdür. HASAN AYDINLAR ÖLMEZ!..

(Baştarafı 14. Sayfada)

İşçi sınıfı partisi, bu şartların yerine getirilebilmesi için bir de örgütsel bakımdan tedbir alacaktır. Bu tedbir de, bu örgüt içinde temel ve yönetici çekirdeği teşkil edecek olan, işçi sınıfı partisinin kendi gençlik örgütüdür. Yani işçi sınıfı partisinin siyasi programını benimsemiş, parti içinde aktif olarak görev almış partili gençliğin anti-faşist gençlik örgütü içindeki siyasi ve örgütsel önderliğidir. İşte bu güç sayesinde işçi sınıfı partisi anti-faşist gençlik örgütünü kendi siyaseti doğrultusunda yönlendirebilecek ve denetleyecektir.

Burada önemle belirtilmesi gerekir ki, anti-faşist gençlik örgütü bir parti örgütü değildir. Bunun için, örgütsel bakımdan partiden bağımsızdır ve partili gençlik örgütü değildir; bir parti biçiminde çalışması düşünülemez. Fakat, şüphesiz, anti-faşist gençlik örgütünü bu örgütsel bağımsızlığı hiç bir şekilde siyasi bakımdan da işçi sınıfı partisinden bağımsız olabileceği anlamına gelemez. Anti-faşist gençlik örgütü, parti gençlik örgütünden daha yığınsal ve daha esnek bir örgütlenmeye sahiptir; ve işçi sınıfı partisi kendi gençlik örgütü aracılığıyla bu anti-faşist gençlik örgütünü, Dimitrov'un deyişiyle, «sınıf mücadelesi, proletarya enternasyonalizmi, Marksizm-Leninizm ruhuyla», ya da Lenin'in deyişiyle, «tam ve tutarlı bir demokrasi ruhuyla» eğitecek ve yönlendirecektir.

İşte, işçi sınıfı faşizme ve sermayeye karşı savaşında en geniş gençlik yığınlarını ancak böyle bir örgütlenme politikasıyla kendi etrafında toparlayabilir.

emeğin birliği yayınları

**FINANS
KAPİTAL
VE
İŞBİRLİKÇİ TEKELCİLİK**

- ÇIKTI**
- I. BÖLÜM - KAPİTALİZMİN DOĞUŞU VE GEÇİRDİĞİ AŞAMALAR.
 - II. BÖLÜM - YABANCI SERMAYENİN TÜRKİYEYE GİRİŞİ.
 - III. BÖLÜM - EMPERYALİZMİN TÜRKİYEYE GİRİŞİ VE TÜRKİYEDE OLUŞTURDUĞU İŞBİRLİKÇİ TEKELCİLİK.
 - IV. BÖLÜM - HER TARİHİ DEVREDE Kİ EKONOMİK DURUMUN SİYASİ ÜST YAPIYA YANSIMASI.
- YAZIŞMA ADRESİ PK-192 BEYAZIT/İSTANBUL

— DUYURU —

Gazetemizde tefrikalar halinde yayınladığımız Faşizm ve Faşizme karşı mücadele yazımızı kitap olarak çıkaracağımızdan yayından kaldırıyoruz.

Ayrıca sömürgecilik üzerine yazı dizimize bu sayı araveriyoruz. Mayıs sayımızda yayınlamaya devam edeceğiz.

Mayıs ayı içerisinde çıkaracağımız Kitlevi Gazete için bağış kampanyası açmış bulunuyoruz. Bağış Kampanyamızı desteklemek isteyen arkadaşlar: Bağışlarını E. Sabri İpekçi PK. 192 Beyazıt/İST. adresine gönderebilirler.

EMEĞİN BİRLİĞİ

KİTLEVİ GAZETE ÜZERİNE

Emeğin Birliği Okurlarına,

Emeğin Birliği, yayın hayatına başlayalı bir buçuk yıl oluyor. Bu dönem boyunca, Emeğin Birliği, işçi sınıfının sosyal devrim mücadelesinin bir çok sorununda Marksizme dayanarak ve ülkemizin somut şartlarının tahlilinden kaynaklanarak, her türden oportünizme karşı yoğun bir ideolojik mücadele sürdürmüştür.

Bu mücadele içinde, bugün en önemli sorunlar olarak, karşımıza dikilen Türkiye'nin ekonomik ve siyasi yapısı, bundan kaynaklanan devrim anlayışı, milli mesele, faşizm, işçi sınıfının faşizme karşı halk cephesi ve mücadele birliği politikası, işçi sınıfının sosyal-demokrasiye karşı tavrı vb. sorunları Marksist teoriye dayanarak incelemiştir. Ve bütün bu konular üzerine somut ve bir bütünlük arzeden ideolojik bir görüş ortaya koymuş; böylece Türkiye'nin somut sosyal ve siyasi şartlarında işçi sınıfının izlemesi gereken bağımsız sınıf siyasetini açıklığa kavuşturmuştur. Bundan sonra da bu bağımsız sınıf politikasını geliştirmeye, derinleştirmeye ve her konuda yaygınlaştırmaya devam edecektir.

Ancak, bir ideolojinin ne kadar doğru olursa olsun, ortaya çıkarılması yetmez. İşçi sınıfının çıkarlarını her şeyin üstünde tutan ve sınıf mücadelesinin yolunu aydınlatan bu ideolojik, eğer hayatın pratiğinde vücut bulması uğruna da mücadele edilmezse hiç bir anlam ifade etmez. Bu gerçeğin bilincinde olan Emeğin Birliği savunucuları, bugüne kadar amansız ideolojik mücadele ile yetinmemiş, bunun pratikte zorunlu kıldığı görevleri güçleri oranında yerine getirmeye çalışmışlardır.

Ne var ki, sınıf mücadelesinin gelişim seyri içinde, zorunlu görevlerin her zaman aynı olduğu düşünülemez. Bu mücadele seyri içinde, mücadelenin çeşitli aşamalarının karşımıza çıkardığı acil görevler hep aynı olmaz. Bu mücadelenin derinleşmesi ve gelişmesi, hergün yeni boyutlar kazanması, buna bağlı olarak çözülmesi gereken çok yönlü görevleri de karşımıza çıkarmaktadır. Emeğin Birliği, bugüne kadar ki mücadelesinde, Türkiye'nin somutunda oportünizmle Marksizm arasındaki kesin ideolojik ayrışmayı sağlamakla kalmamış, aynı zamanda bağımsız sınıf siyasetinin en iyi savunucusu ve uygulayıcısı olan, proletarya partisinin yaratılması için gerekli ideolojik ve siyasi, örgütsel temelleri de oluşturmuştur.

Bu koşulların yaratılmasıyla dır ki, sınıf mücadelesinin bundan sonraki

aşamasında karşımıza çıkan karmaşık görevlerin yerine getirilmesi zorunlu olmaktadır. Bu görevlerin başında da sınıf mücadelesinde artık sadece ideolojik öncülük değil bununla birlikte mevcut yapıya dayanarak kitlelere hayatın pratiğinde bu ideolojik doğrultuda siyasi önderliği yapmak ve bunun için gerekli örgütlenmeleri gerçekleştirmektedir.

Daha bu günden gençlik örgütlenmesinin hayata geçirilmesi, bağımsız sınıf sendikalarını yaratıp sınıf sendikacılık hareketinin geliştirilmesi ve güçbirliği politikamızın zorunlu kıldığı küçük üreticilerin, üretici birlikler içinde örgütlenmesi, vb. örgütlenmeler için pratik adımlar atılırken bunlarla birlikte yayın hayatın da bu günkü aşamada yeni görevlerle karşı karşıyayız. Yerine getirilmesi gereken tüm bu yeni görevlerin bilincinde olan Emeğin Birliği ve okurarı bu görevlerinde üstesinden geleceklerdir. Ve zaten Emeğin Birliği tüm okurları tarafından bilindiği gibi son dönemde sadece gazetenin çıkarılması ile yetinmeyip, siyasi gerçekleri açıklamak amacıyla bildiri ve özel sayıların çıkarılmasında giderek sıklaştırmıştır. Ancak bunlarda sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında yayın hayatında da görevimizi hakkıyla yerine getirilmesi için artık yeterli olmamaktadır. Bunun için siyasi gerçekleri en geniş şekilde açıklayarak kitlelere zamanında ulaştıracak yeni bir yayının çıkarılması zorunlu olmaktadır.

Ancak şu kadarını belirtelim ki, her alanda olduğu gibi yayın politikasında da şimdiye kadar Marksizm ile oportünizm arasındaki var olan farklılık devam edecek ve bu ayırım daha da netleştirilecektir. Çünkü, oportünüstleri yeni bir gazete çıkarmaya iten düşünce ile Marksistleri bu tür gazete çıkarmaya iten amaç farklıdır. Şöyle ki; oportünistler iki gazete çıkardıkları zaman birisinin adına kadro, diğerine kitle gazetesi diyerek sözümüz ona kadrolarına teorik düzeyde, kitlelere ise basit düzeydeki konularla hitap ederler. Marksistleri ise böylesi bir gazeteyi çıkarmaya iten etken kadrolar ile kitleleri birbirinden soyutlamak olan teorik düzey farklılığı değil, yeni görevlerin karşımıza çıkardığı siyasi gerçeklerin en geniş şekilde açıklanması ve zamanında kitlelere ulaştırılması zorunluluğudur. Onun için yeni bir kitlevi gazete çıkarırken bu gazetenin sadece haberleri veren, nerede ne olduğunu belirten, fakat kitlelere siyasi ve ideolojik yönden ileri adımlar atmasında katkıda

bulunmayacak olan yazıları kapsayan bir yayın olmayacak. Tersine giderek kadrolar ile kitleler arasında bağları sıklaştıran siyasi gerçekleri günceliğini yitirmeden, zamanında kitlelere ulaştıracak ve güncel siyasi olayların sınıf mücadelesinin ideolojisi ile yoğurup, ders çıkarılmasını sağlayan olaylara yer verip, kitlelere somut hedef göstermeyi amaç edinecek.

Yani, bu kitlevi gazetemizde de teorik konular yer alacak ve siyasi gerçeklerin açıklanmasına araç olacak, özellikle bu konuda okuyucularıyla daha yakın diyaloglar kurularak sayfalarında okuyucularla doğrudan teorik tartışmaların yararını yansıtacaktır. Böylesi bir gazetenin hakkıyla görevini yerine getirebilmesi en başta sınıf bilinçli işçiler, sosyalistler, emekçiler ve bu mücadelede yer alan aydınların desteği ile mümkün olacaktır.

Herkes tarafından da bilindiği gibi Emeğin Birliği bu güne kadar ki yayın hayatını birkaç aydına dayanarak sürdürmemiş ve sürdüremezdi de. Emeğin Birliği daha yayına ilk başladığından bu güne kadar başta sosyalist ve sınıf bilinçli işçilere, emekçilere dayanarak çıkmış ve onların sadece maddi desteği ile değil, bununla birlikte aynı zamanda (ki en önemlisi) bunların mücadele tecrübelerinin desteği ile yayın hayatına güçlenerek devam etmiş ve etmektedir. Bundan sonra da bu yayın politikası ile daha da güçlenerek yayın hayatını sürdürebilmesi için Emeğin Birliği'nin tüm bu okurlarının buldukları fabrikalarda, tarlalarda, semt ve mahallelerdeki her mücadeleyi ve siyasi gelişmeleri ideolojik olarak değerlendirmeleri, bunlardan dersler çıkarmaları ve sınıf mücadelesinde en iyi şekilde yararlı olabilmesi için bu kitlevi gazetelerine gönderip, yayınlanması için çaba sarf etmelidirler.

Bu güne kadar Emeğin Birliği'ne gönderilen mektupların yayınlanmaması böylesi bir yayın imkânına sahip olamayışımızdandır. Ancak, gönderilen mektuplar yayınlanmamış olsada, bunların değerlendirilmediği anlamına gelmez. Bu kitlevi gazetenin çıkışıyla birlikte böylesi bir imkânı yakında kavuşurken bu imkânın tüm okurlarımızın çabası ve katkısı ile sınıf mücadelesinde ancak yarar sağlayabileceği herkes tarafından bilinmelidir. Bu yüzden Emeğin Birliği bütün okuyucularını, Emeğin Birliği'nin kitlevi gazetesinin, sadece maddi bakımdan değil, aynı zamanda ideolojik, siyasi ve örgütlenme tecrübelerini yansıtan makaleleri ve mektuplarıyla desteklemeye çağırmaktadır.

**emeğin
birliği**

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Md: Hacı Kılıç - Yönetim Yeri: Eski Saray Cad. Saray Pasajı PO/60 Gaziantep - Yazışma Ad.: PK. 102 Beyazıt/İstanbul, İstanbul Dağıtım Şubesi: Çemberlitaş Evkaf Sok. No: 2/12 Çemberlitaş/İstanbul Dizi: Evren Matbaası - Baskı: Ören Basımevi — Son Baskı Tarihi : 3 Nisan 1978